

**Gulden-spiegel, ofte op-weckinge tot Christelijcke deughden,
af-gebeelt in twee deelen, waer in verthoont werdt de
schadelickheyt der sonden ... : noch is hier by-gevoeght
Thamers ontschaking of de verdoolde liefde van Amnon, als
mede De vermaeckelijcke bruylofs-kroon ...**

<https://hdl.handle.net/1874/41100>

Thamars Ontschakingh, 6

O F

De verdoolde liefde van

A M N O N.

Op de fin

Waer de Liefde heftigh brandt,
Daer is dwaesheyd in 't verstandt.

Tot AMSTERDAM,

By Michiel de Groot, Boeckverkooper, op
den Nieuwen Dijck, 1670.

*Inhout, hoe Amnon met onkuysſſche
liefde op ſijn Suſter Thamar werde
ontſteken.*

2 Samuel Cap. 13.

ENde het geſchiede daer nae, alſoo Abſalom, Davids Sone, een ſchoone Suſter hadde, welcker naem was Thamar, dat Amnon, Davids Sone haer lief kreeg. En Amnon was benauwt tot kranck wordens toe, om ſijner Suſter Thamers wille, want ſy was eene Maeght, ſo dat het in Annons oogen ſwaer was, haer yets te doen. Doch Amnon hadde eenen vrindt, wiens naem was Jonadab, een Sone van Simea, Davids Broeder: en Jonadab was een ſeer wijs man. Die ſeyde tot hem, waerom zijt ghy van morgen tot morgen ſoo mager, ghy Coninghs Sone, en ſult ghy 't my niet te kennen geven? Doe ſeyde Amnon tot hem, ick hebbe Thamar, mijns Broeders Abſaloms Suſter, lief. En Jonadab ſeyde tot hem, leght u op uwen leger, en maeckt u kranck: Als dan uwe Vader ſal komen, om u te ſien, ſoo ſult ghy tot hem ſeggen, dat doch mijne Suſter Thamar koome, datſe my met Broodt ſpijſige, en de ſpijſe voor mijne oogen toemaecke: Op dat ick het aenſie, en van hare

handt eete. Amnon dan leyd sich en maecte sich kranck : Doe nu de Coningh quam om hem te sien, seyde Amnon tot den Coningh, dat doch mijne Suster Thamar kome, dat sy twee koecxkens voor mijne oogen toemake, ende ick van hare handt eete. Doe sont David henen tot Thamar in 't huys, seggende: Gaet doch henen in het huys uwes Broeders Ammons, ende maect hem eene spijsse. Ende Thamar gingh henen in het huys hares Broeder Ammons, (hy nu was neder-liggende) ende sy nam deeg, ende kneede het, ende maecte koecxkens tot voor sijne oogen, en bieck de koecxkens. Ende sy nam eene panne en gootse uyt voor sijn aengesichte, maer hy weygerde te eten: en Amnon seyde, doet alle man van my uytgaen: ende alle man ging van hem uyt. Doe seyde Amnon tot Thamar, brengt de spijsse inde kamer, dat ick van uwe hand eete: so nam Thamar de koecxkens, die sy gemaeckt hadde, en brachtse haren Broeder Amnon inde kamer. Als syse nu tot hem na-by brachte, dat hy ate, so greep hy haer, en seyde tot haer, koomt light by my, mijne Suster. Maer sy seyde tot hem, niet mijn Broeder, en verkracht my niet, want also en doet men niet in Israël: en doet dese dwaesheyt niet.

niet. Want ick, waer henen soud' ick mijne
schande brengen? En ghy, ghy soud zijn, als
een der dwafèn in Israël: So spreekt doch nu
tot den Coning, want hy en sal my van u niet
onthouden. Doch hy en wilde nae hare stem-
me niet horen: maer stercker zijnde dan sy, so
verkrachtete hy haer, en lagh by haer. Daer
na hatede haer Amnon met eenen seergroten
haet, want den haet, daer mede hy haer hate-
de, was grooter dan de liefde, daer mede hy
haer hadde lief gehad: en Amnon seyde tot
haer, maeckt u op, gaet weg. Doe seyde sy tot
hem: daer en zijn gene oorsaken, om my uyt
te drijven, dit quaet soude groter zijn dan het
ander, dat gy by my gedaen hebt: Maer hy en
wilde na haer niet horen. Ende hy riep sijnen
Jongen, die hem diende, ende seyde drijft nu
dese van my uyt na buyten: Ende grendelt de
deure achter haer toe. Sy nu hadde een veel-
verwigen Rock aen, (want also werden des
Coninghs Dochteren, die Maeghden waren,
met Mantels gekleet) en sijn Dienaer bracht-
se uyt tot buyten, en grendelde de deure ach-
ter haer toe. Doe nam Thamar affsche op haer
hoof, en scheurde den veel-verwigen Rock,
die sy aen hadde: Ende sy leyde hare handt
op haer hoof, ende gingh vast henen ende
kreet.

kreet. Ende haer Broeder Absalom seyde tot haer : Is uwe Broeder Amnon by u geweest ? Nu dan, mijne Suster, swijght stille, hy is uwe Broeder, set u herte niet op dese saecke : Also bleef Thamar ende was eenfaem in haers Broeders Absaloms huys. Als de Coning David alle dese dingen hoorde, soo ontstack hy seer. Doch Absalom en sprack niet met Amnon, noch quaet noch goet : Maer Absalom haetede Amnon, ter oorsaecke dat hy sijne Suster Thamar verkracht hadde. Ende het geschiede na twee volle Jaren, dat Absalom (Schaep)-scheerders hadde te Baalhazor, die by Ephraim is: So noodigde Absalom alle des Coninghs Sonen. Ende Absalom quam tot den Coningh, ende seyde, siet, nu heeft uwe knecht (schaep)-scheerders : Dat doch den Coningh, ende sijn knechten, ende uwen knecht gaen. Maer de Coningh, seyde tot Absalom, niet mijn Soone, laet ons doch niet alle te samen gaen, op dat wy niet beswaerlijck en zijn: Ende hy hielt by hem aen; doch hy en wilde niet gaen, maer zegende hem. Doe seyde Absalom, soo niet, laet doch mijnen Broeder Amnon met onsgaen : Maer de Coningh seyde tot hem, waerom soude hy met u gaen ? Als Absalom by hem aen-hielt, soo

so liet hy Amnon ende alle des Coninghs So-
nen met hem gaen. Absalom nu geboot sij-
nen jongens, seggende : letter nu op, als Am-
nons herte vrolijck is van Wijn, ende ick tot
u-lieden sal seggen, slaet Amnon, dan sult ghy
hem doden, en vrees niet : ist niet, om dat ick
het u geboden hebbe ? zijt sterck, ende weest
dapper. Ende Absaloms jongens deden aen
Amnon, gelijk als Absalom geboden hadde:
Doe stonden alle Sonen den Coninghs op,
ende reden een yegelijck op sijnen Muyl, en-
de vloten. Ende het geschiede, als sy op den
weg waren, dat het geruchte tot David quam,
dat men seyde : Absalom heeft alle de Sonen
des Coninghs geslagen, ende daer en is niet
een van hem overgelaten. Doe stont de Co-
ningh op, ende scheurde sijn kleederen, ende
leyde sich neder ter Aerden: desgelijcks ston-
den alle sijne Knechten met gescheurde klee-
deren. Maer Jonadab, de Sone van Simea,
Davids Broeder, antwoorde, ende seyde,
mijn Heere en segge niet, dat sy alle de Jon-
gelingen des Coninghs Sonen gedoot heb-
ben; maer Amnon alleen is doot : Want by
Absalom isser op toe-geleyt, van den dagh af,
dat hy sijne Suster Thamar verkracht heeft.
So en neme nu mijn Heere de Coningh de

faecke niet in sijn herte, denckende : Alle des Coninghs
Sonen zijn doot ; want Amnon alleen is doot, Absalom
nu vluchtete : ende de Jonge, die wacht hielt, hief sijne
oogen op, ende sagh toe ; ende fiet, daer quam veel volckx
van den wegh achter hem, aen de zijde van 't geberghe.
Doe seyde Jonadab tot den Coningh : Siet, de Sonen des
Coninghs komen : nae het woort uwes Knechts, also is 't
geschiedt. Ende het geschiede, als hy ge-eyndicht hadde
te spreken, fiet, so quamen de Sonen des Coninghs, ende
hieven hare stemmen op, ende weenden : ende de Coning
oock, ende alle sijne Knechten met een groot gheween.
(Absalom dan vluchtete, ende toog tot Thalmai, den So-
ne van Ammihur, Coningh van Gesur :) ende hy droegh
rouwe over sijnen Sone, alle die dagen. Alsoo vluchtete
Absalom, ende toogh nae Gesur : ende hy was aldaer drie
Jaren. Doe verlanghe (de Ziele) des Coninghs Davids
seer, om na Absalom uyt te trecken : Want hy hadde sijn
getroost over Amnon, dat hy doot was.

P E R S O N A G I E N.

AMNON, een Soone van den Coningh David.

De DEUGHT, in forme als een Geest.

JONADAB, een Vriendt van Amnon.

DAVID, Coningh over Israël.

THAMAR, een Suster van Amnon.

ABSALOM, Thamars Broeder.

V ALSCH-SCHYN.

PAGIE.

DIENST-MAEGHT.

Thamars Ontschakingh,

O F

De verdoolde Liefde van

A M N O N.

Op de fin,

Waer de Liefde heftigh brant,
Daer is dwaefheyt in 't verstant.

Eerste Handeling.

Eerste Uyt-komst.

Annon.

O Wonderlijcke kracht, die my doet eenfaem
dwalen.
ô Soete liefdens dwangh, aen wien sal ick ver-
halen
Mijn heymelijcke 'liefd'? mijn hoopeloofe
min.

Die my het hert door-snijt, mits ick geen trooft en vin,
O strenge slaverny! ô wreede Moorderinne!
Die al mijn kracht verteert. O stercke brant der minne!
Waer vint men uws gelijk? u Scepter en u troon
Swiert boven al; want ghy ontmant een Coninghs Soon,
Wiens Harnas is de min, de liefde is sijn wapen;
't Gesicht, de pijl en boogh, de strijt die is wanschapen.
Ach Thamar! 't is om u, dat ick als sneeuw verdwijn.
Ach! Sufter Thamar ach! de lieffelijcke schijn
Van d'ingebeelde min die kan my niet versaden:
Want ick met liefde ben op 't hooghste overladen.
Wat baet u Coninghs-Kint u kloeck en hooge geeft?
Leght vry u Swaert ter neer, ghy hebt een Helt geweest,

Thamars Ontschakingh.

Doen waert gy onvertsaeft; maer nu so moet ghy klagen,
 Mits ghy 't verliefde oogh op Thamar hebt geflagen.
 Wat raet in dese faeck, wat dient hier in gedaen?
 Sal mijn benaude ziel dus troost'loos henen gaen,
 Soo sal door groote smert mijn jeughdigh herte breken.
 O plaetse daer ick stae! ach bloempjes kond gy spreken.
 O Konincklijcke Hof, met al u schoon gebouw,
 Ick roep u tot getuygh, dus krachtigh is een Vrouw,
 Een Vrouwe kan een helt oock sonder Swaert verwinne,
 Daer is geen scherper strijt op aerden als de minne,
 De min is als een koord, gevlochten driemael drie,
 Die niet te breken is, als ick ach leyder sie:
 Want niet so dra en was de min van my begonnen,
 Terstont so was het hert van liefde overwonnen.
 O Thamar! mocht my nu dit groot geluck geschien,
 Dat ick u hier omtrent mocht vinden ofte sien.
 Ick soud' aen u terstont mijn lijden openbaren,
 Mijn treurigh hert dat soud' u grondelijck verklaren,
 Mijn over-groote liefd', mijn hert-seer en verdriet.

De Deught in forme als een Geest.

Wel hoe, wat sien ick daer, wie is 't mijn lief of niet?
 Gewis mijn hert ontspringht: ô neen, het is een ander,
 Nu is het tijt voor my, dat ick van hier sfracx wander:
 Want mijn gedaent' is bleeck, ick ben niet als ick plagh,
 Men soud' het aen my sien, het dient niet voor den dagh.

*Binnen.**De Deught sprekende.*

Wat heb ick hier terstont gehoort een treurigh klagen,
 Ick treed die Jonghman na, ick heb hem iets te vragen:
 Maer 'k sie het is vergeefs, hy vlucht met snelle tret:
 Vrient, of ghy vlucht of niet, ick weet wel wat u let;
 Al denckt ghy by u selfs, geen mensch en kon my hooren,
 Den wegh heeft u gesien, de wand heeft snelle ooren,
 U faeck is my bekend, ick sweef hier als een Geest,
 Ick heb aen gene hoeck dicht by u klacht geweest:

O Vorst!

O Vorst! ô jonger Helt! waer wilt ghy liefde dragen?
Wat voor een geyle lust bemint ghy in u dagen?
O ongetempert vyer, vol van oneerbaerheydt,
Hoe komt u helsche vlam so verre uyt-gespreyt?
Hoe flonckert ghy aldus, en blakert in de harten
By na van alle man, en speelt vast uwe parten?
Door Venus-boevery, in 't duyfter hier en daer,
Gelijck noch menighmael geschiet in 't openbaer.
Liest eerlijck als ghy mint, en laet onkuyshey varen;
Onkuyshey doet de ziel op 't alderhoogst bewaren:
Onkuyshey is voorwaer de moeder van ontucht:
Onkuysshuyt altijt om verdoolde Liefde sucht:
Onkuyshey heeft 't begin genomen van de Goden,
Die door een geyle lust haer gunsten t'samen boden.
Verdoolde Liefde met recht genaemt in onsen tijt:
Elck Nimphje sie wel toe waer dat haer liefde glijt.
Het is bedriegery: daerom leert recht bemercken,
Wat Vrucht dat dese liefd' en snoode lust kan wercken,
Een swaer beanghste geest, een strijt in het gemoet,
Een prikkel in de ziel, die altijt vreesen doet:
Een onuytbluslijck vyer, het welek met groote smerte
Door 't gantsche lichaem brant, een pijn in het herte.
Een swaer helsche plaegh, elende al te groot,
Die d'edle ziel versmoort, en brenghet hem in de doot.
Dit is haer eygenschap. Och wilt hier voor doch schricken:
Want als het is geschiet, dan komt den Sathan pricken;
Dan is 't de rechte tijt, dan steeckt de pijn door 't hert,
Dan is den armen mensch in dese strick verwert:
Gelijck als hier de daet begint te openbaren,
De goede Godt die wil daer yder voor bewaren.

*Binnen.**Annou.*

Waer ick my wend' of keer, ten Hoof of in het Velt,
Ick wert aen alle kant met groot verdriet gequeit.
Ach lacy! wat torment, hoe lastigh is de Minne:
Wat lijd ick al verdriet, het kost my schier de sinne;

De

De liefde is mijn Beul, ick ongeluckigh mensch,
 Waerom en magh 't niet zijn, dat ick nac mijnen wensch,
 Mijn Suster lief en waert, magh lieve gunst betoone?
 Nochtans het sal geschien, ick sweer het by de kroone,
 Die welck mijn Vader draeght. Ach my! wat is 't een pijn
 Daer my d'natuer toe dringht, elaes! dat magh niet zijn.
 Ick ben op 't hoogst bedroeft: want lacy! ick moet veynsen,
 En voeden steeds mijn min, met jammerlijck gepeynsen.
 Het dunckt my alder-best te reysen uyt het Landt:
 Want als ick haer aensic, d'onkuyf heyt meerder brant.
 Ach! wat een Zee vol strijt, wat ongetemde baren,
 Wat liefde, gunst en lust, doet my op 't hoogst beswaren,
 De lust die eyscht de daet, de eerbaerheyt seght, vliet,
 De liefde tracht seer sterck, 't gebodt en lijt het niet.
 De gunst raet liefd' tot lust, dat is de daet volbrengen,
 De straf dreyght dies te meer, hy wil het niet gehengen,
 Waeromme dat ick blijf in twijffelmoedigheyt,
 En schijnt nu wat te zijn, en dan weer neder leyt.
 Wil ick tot reysen my noch meerder gaen verstyven;
 Soo doet de groote gunst en liefde my doch blijven,
 Op dat ick haer na wensch, geduerigh dagh op dagh
 Aenschouwen, jae oock spreken ende kussen magh.
 Ach Vader des Fortuyns, in dese sware slagen
 Mijn doch u hulpe biet, ick kan den last niet dragen,
 Mijn hert is seer bedroeft, mijn Ridderlijck Gemoet,
 Dat leyt in dese strijt geslagen onder voet.
 Ach lacy! wie sal my in dees ellendigheden
 Een trooster zijn: want ick met droef heyt wert bestreden.
 Waer isser oyt een Vorst gesien gelijk als ick,
 Wiens herte is beset met anghst en sware schrick?
 Geen grooter last en is by Minnaers oyt gevonden,
 Als ick nu dragen moet, wat heb ick onderwonden,
 Wat heb ick my (ô Goon!) een jammer toegebracht?
 Dat ick mijn Suster selfs te minnen heb gedacht.
 O Wreetheyt! die door liefd' my 't herte schijnt te breken,
 Wat is 't, of ick naer wensch haer magh alleenig spreken,
Sy

Sy fal haer eerbaerheyt hier niet te buyten gaen,
 Ick weet, het is vergeefs, wat heb ick doch gedaen.
 Sal ick met schand en smaet mijn eygen Suster krencken ?
 De saecke loopt gevaer, dit kan ick wel bedencken,
 De reden tuyght my selfs te mijden sulck verdriet :
 Maer wat is dit geseyt ? De macht en isser niet,
 Mijn herte is vervult met liefde overdadigh.
 Ach ! in mijn groot ellend', lief weest my doch genadigh.
 O gulden Son ! waerom schiet ghy geen straelken uyt ?
 Tot teken van u min, den Hemel doch ontsluit,
 En laet u held're glants de dampen doen verswinden,
 Omschaduw't met u licht u droevige beminde.
 O Lief ! ô mijn Princes ! sal dan u soet aenschijn
 Altoos en sonder ent als onbeweegh'lijck zijn ? (levent,
 Hoe mooght ghy met een Prins soo hart en wreed'lijck
 Die seer goetwilligh hem aen u wil overgeven ?
 Een die tot in den gront door liefd' versoncken leyt,
 En die met hoop en forgh geduldigh troost verbeyt.
 Een Vorst die tegens dank door liefde moet staen prachen,
 Hoe, sult ghy die met troost niet vriendelijck toe lachen ?
 Een die met groote smert sijn liefdens hert besit,
 Beweeght u Lief ; want 't is u Broeder die u bidt,
 U Broeder die het hert vol scherpe pijlen steken,
 Die door een stercke drift sijn liefde niet kan breken,
 Die als een slaef moet gaen, met ketenen geboeyt ;
 So streng, dat al mijn kracht gelijk een stroom weg vloeyt,
 O sware liefdens last ! die ick moet heym'lijck dragen.
 Wee my ! want ick beswijck, door al het treurigh klagen,
 Hoe verre kan de liefd' het herte nemen in :
 Want ick nu quijnen moet, die sulck een Ridder bin,
 In 't beste van mijn jeught, in 't sterckste van mijn jaren,
 Komt my dit lastigh pack door liefdens lust bewaren,
 Mijn Ziel die is beanght, mijn lijden is te groot.
 Ach Suster geeft my troost in dese hoge noot,
 U Broeder staet en sucht, een heymelijcke smerte,
 Door-boort met groote pijn mijn seer verliefde herte.

Ick voel in dit verdriet een Beul in mijn gemoet,
 Die al mijn kracht verteert, gelijk de Kancker doet:
 Aenstoker van de Min, seght my, ô ghy verrader!
 Waerom en komt haer liefd' haer liefde my niet nader?
 Waerom moet ick alleen uyt-voeren dese saeck?
 't Is wonder, dat ick my niet anders op en maeck.
 Holla, dits ydelheyt; waer heen sal ick my keeren?
 Ick magh het soet gesicht van *Thamar* niet ontbeeren.
 Wat raet in dit verdriet, wat dient hier in gedaen?
 't Is wint al wat ick doe, mijn raet kan niet bestaen:
 Ick sal (elaes!) noch mijn Beminde moeten derven,
 En tot mijn levens-end' in droefheyt moeten sterven.
 Gelijk de nare doot wert op den Crocodil
 Geschildert tot een beelt, als of men seggen wil,
 Dit dier, dit seltsaem dier, moet wassen al sijn leven,
 Tot aen sijn laetste uur, het moet hem oock begeven
 Tot tranen, om sijn aes, 't welck hy tot spijs begeert:
 Een rechte beeltenis van 't gene dat my deert, (ren,
 Mijn liefd' groeyt meer en meer, ick vrees die oock sal du-
 Soo langh mijn asem gaet, tot dat ick sal besueren
 De doot, de bitt're doot. Ach my! wat droefheyt-last
 Is my nu tot een lot vol smarte toe-gepast.
 Ick vloey van tranen weg, hoe dikmael moet ick schreyen
 Om 't lieffelicke aes, door smeecken ende vleyen,
 Te krijgen na mijn wensch, tot hertelijck vermaeck,
 Tot spijs van mijn lust. O hoogh gewenschte saeck!
 Die ick doch nimmermeer in 't leven sal bekomen.
 O dwaesheyt al te groot! wat heb ick voor genomen?

Jonadab, Ammons Vrient.

Geluckigh is den mensch, die hier op aerden heeft
 Een Goddelijck gemoet, waer in hy rustigh leeft.
 Geluckigh is de man, die vrede kan verwerven:
 Want so hy vredigh leeft, hy sal oock vredigh sterven:
 Wat baet al 's werelts goet, ja Conincklijck ontsagh,
 Als 't herte nimmermeer gerustigh leven magh?
 Het is een gulden spreuck van d'oude na gelaten.

Annon.

Wel *Fonadab*, mijn vriend, vind' ick u hier staen praten
Dus eenfaem hier alleen, ick wensch u goeden dagh.

Fonadab.

Ick u oock desgelijck, en wat ick meer vermagh,
Ghy wel-geboren Vorst moet u tot dienste voegen;
So ick u dienst kan doen, laet u mijn dienst genoeghen.

Annon.

Eerbiedigh neem ick aen 't geen ghy my presenteert:
Wie oude deught vergeet, geen lof en is hy weert.
De vrientschap en de gunst die kan ick niet uyt-spreken,
Die ghy my daeg'lijcx doet, 't heeft heden noch gebleken,
U raet, u wijse raet, vol troostelijck bescheyt,
Heeft my so menighmael als met de hant geleyt.
U troost dat was mijn vreught, ghy hebt tot allen tijden
My trouw'lijck by gestaen, in tegenspoet en lijden.
Soud' ick u hooge deught, ô *Fonadab*! mijn vriend,
Verhalen, 'k ben te swack: met recht hebt ghy verdient
Aen my, dat ick u eer met Konincklijcke eere;
Ondanckbaer moest ick zijn, soud' ick van u af-keere
Mijn aengesicht, gelijk by menigh dit geschiet,
Dat hy voor d'hoogste deugt geen danckbaerheyt en biet.
Ja dickmael die hem heeft de meeste gunst bewesen,
Wert van hem minst geacht, en menighmael mispresen.
O neen, mijn waerde vriend, my sult ghy danckbaer sien,
Een stout ondankbaer mens behoort geen deugt te schien.

Fonadab.

U danckbaerheyt, ô Prins, komt heden my te vooren,
Veel meer als in de saeck vereyscht wert na behooren,
't Geen dat ick heb gedaen voor u is min als niet:
Ick swijge daer van stil, mijn oogh wat anders fiet:
Ick hebbe nu en dan mijn oogen vast geslagen
Op u al lange tijt, 't beweeght my schier te vragen.

Annon.

Amnon.

Soud' tuffchen u en my oyt zijn verborgen Schat;
Het geen dat u beweeght tot vragen, wat is dat?

Jonadab.

O! *Amnon*'t is wel waer, dat ick al u secreten
Gelijck een trouwe vrient voor desen heb geweten,
Maer nu so twijffelt my, dat ghy iets achter-houdt,
't Welck ghy niet als ghy placht te seggen my vertrouwt.
Ick sie (ach Jongelingh!) aen u, dat my doet vresen,
Wat is u in de weegh? Ghy doet niet als voor desen;
Al wat u weder-voer, was my terstont bekent:
En nu so swijght ghy stil, dit ben ick niet gewent.
U krachten nemen af, u Lichaem is veel trager,
Seght my (ô Conings Zoon!) waerom wert gy so mager?
Wat is het, dat de fleur uws jeughts verdwijnen doet?
Waerom verbergh ghy my, wat brengt u onder voet?
Soo ick u bidden magh, wat doet u hert beswijcken?
Vertrouwt my als u vrient, mijn trouwe die sal blijcken.

Amnon.

Het Lichaem van den Mensch werdt op een korte stoot
Door sieckt of ander pijn van alle kracht ontbloomt,
Dit doet d'ervarentheyt ons dagelijcks wel leeren:
Wel *Jonadab*, wel hoe, kan my geen sieckte deeren?
Die mijn de kracht beneemt, die mijn gedaent verftelt,
Wat fout het anders zijn, wat meent ghy dat my quelt?

Jonadab.

Ick weet niet wat ick sal tot antwoord hier op geven.

Amnon.

Het is een kleyne faeck, daer is niet aen bedreven.
Jonad. niet. *Amnon.* neen. *Jonad.* Wel waerom doch.
Amnon. Het is maer beufelingh,

Ionadab.

O Coninghs Kint! ghy acht u faeck voor my geringh,
 U sieckt die is vermengt met fuchten ende treuren,
 Ick heb het overlange aen u al kunnen speuren,
 *k Vertrouw, dat dese smert uyt ander sieckt ontstaet,
 En fiet! ghy seght my niet, mijn lieve Soon wat raed?

Amnon.

Mijn herte dat getuyght, ach! waerde vrient vol trouwen,
 Dat ick in alles vast op u heb mogen bouwen,
 Eerbiedigh ick verfoeck, neemt doch mijn bede an,
 Het schijnt onmogelijck, dat ick u seggen kan
 De oorfaeck van mijn sieckt. Wee my! in dese dagen.
 Ach! *Jonadab*, ick moet met leet daer over klagen.

Ionadab.

't Is wonder, dat ghy my soo hart kont wederstaen,
 Daer ick soo dickmael u ten besten heb geraen,
 Het is een seltsaem stuck, te swijgen dus stantvastigh,
 O Heme! wat is dit? Wat magh hem zijn dus lastigh?

*Jonadab, vertreckende, keert hem om,
 ende spreekt.*

Wel *Amnon* eer ick gae, ghy doet my groote spijt,

Binnen.

Amnon.

Ontstelt u niet, 't sal zijn, maer op een ander tijd,
 Nu dient my goeden raed, sal ick mijn faeck ontdekken?
 Of sal ick *Jonadab* mijn aengesicht ontrecken?
 O droef heyt! angst en smert, verschrickingh en verdriet,
 Hoe komt, dat ghy op my u scherpe pijlen schiet?
 O schrickelijcke Zee! wiens onbesuysde baren,
 Vol allerley verdiet, my jammerlijck beswaren.
 Ach *Jonadab*! nu ick u wijsheyt heb versmaet,
 En heb u niet geseyt, nu weet ick my geen raet,

B

Nu

Nu is (ô waerde vriend !) mijn droef heyt eerst geboren,
 Mijn herte dat wert flaeu, 't schijnt of ick noch sal smoren,
 Nu my in dese saeck een qua fortune dient :
 Nu weet ick tot mijn hulp ter werelt geenen vriend :
 Nu ick aen *Fonadab* mijn lijden niet magh klagen,
 Nu is mijn Geest op rol, nu staet ick gantsch verlagen :
 Ach *Fonadab* keert weer, ick weet niet, wat ick sal
 Beginnen, geeft mijn troost in dit mijn ongeval,
 De liefde die eertijts met soetigheyt aenparsten,
 Want hoop die trooste my, die doet nu stucken barsten
 Mijn groen en jeughdigh hert, van spijt en groote pijn ;
 Vermits de weder-liefd' tot my-waerts niet magh zijn.
 O troosteloose Helt ! wat sult ghy nu beginnen ?
 Daer is voor u geen hoop u Sufter te gewinnen,
 Nu leyt het al ter neer, geen troost voor handen staet,
 Hoe ick de saecke keer, daer komt voor my geen baet.
 Nu ick mijn trouwste vriend heb van my afgewesen :
 Nu is mijn hert bedroeft, nu ben ick vol van vresen,
 Altoos is dat my dunckt, dat my een geeft na gaet,
 Die my dit woort vertoont : u liefde die is quaet.
 Dewijl dat my 't geluck dus over al is tegen,
 So dunckt my best te zijn, kond' ick een mensch bewegen,
 Die my in eenfaemheyt het leven stracx benam :
 Ten eynde, dat mijn doot niet aen den dagh en quam,
 Op dat mijn dwase liefd' in 't heymelijck mocht blijven,
 Want yder soud' mijn doot als ongeluck toe schrijven :
 Wanneer van 't Hof-gefin hier na my iemant vont
 In dees of d'ander gracht, dus doodelijck gewont ;
 Soo fullen die gewis, de Coningh dit gaen klagen.
 De Moorders hebben hem hier in het wout verlagen.
 Dit is mijn beste raet : Och ! vind' ick nu niet een,
 Die my ten dienste staet, hy zy dan groot of klein.
 Juyst nu op dese uur alleen ick my bevinde,
 Niet een is hier omtrent. O droevigh onderwinde,
 Waer keer ick my nu heen? daer is geen onderstant,
 Ach lacy ! ongetroost blijf ick in dese brant.

Een al te swaren last, ondragelijcke minne,
 Druckt my met ongenaed', wat mocht ick oyt beginne,
 Ick ly de grootste pijn en smerte in 't secreet:
 Vermits geen mensch op aerd' noch van mijn liefde weet
 De vlam die is te heet, daer in ick legh en brande,
 Ick sal door liefde noch verfmoren in de schande.
 Het grootste ongeluck dat is my toe gebraght,
 Noyt was het in der daet van my soo sleght gedaght.
 Ick moet met droef heyt gaen en klagen in mijn herte,
 Mijn jammer en mijn leet, want ick verdwijn van smerte.
 Mijn hoope die is wegh, mijn troost heb ick ontseyt,
 Aen *Jonadab*, die my tot hulpe was bereyt.
 O droeve slaverny! waer sal ick henen varen,
 O doot! ghy zijt mijn vreught, helpt my uyt dit beswaren,
 Kom met u angel scherp, en steeckt my door het hert;
 Soo sal ten eynde zijn mijn droef heyt ende smert,

*Binnen.**De Deught.*

Hier siet ghy 't regte beelt van d'eygenschap der mensche,
 Hoe boos sy zijn van aert, als 't haer niet gaet na wenschen:
 Wanneer den kors'len mensch sijn lust ontbeeren moet,
 Waer op sijn herte steunt, dan leyt hy staegh en vroet,
 Dan peynst hy nacht en dagh, ja breect hem selfs de sinnen,
 En weet niet wat voor quaet tot wraeck hy sal beginnen,
 Gelijck als dese Helt uyt een wraeckgierigh hert
 Hem selven lagen leyt, te brengen uyt sijn smert.
 Dit is een groot gebreck, oock selfs in dese tijden,
 Hoe weynigh is 't getal die haer van wrake mijden,
 Wie draght hier met gedult, lijtsamigh sijnen last,
 Die hem werdt van sijn Godt rechtveerdigh toegepast.
 De dagen leeren 't ons, hoe vele soud' men vinden,
 Die haer met dese Prins het quaet stracx onderwinden,
 Om dat haer snoode lust niet werdt na wensch voldaan,
 Soo weten sy terstont een ander wegh te gaen,
 En soeken sonder rust geduerigh in 't verborgen,
 Het lichaem en de Ziel met koorden te verworgen.

O gruwelijcke daet ! die niet en kan bestaen, (baen
 Voor God noch voor den mens : maer maect een ruyme (gen,
 Na d' Afgront van de Hel, na sulcke duystre wegen (gen,
 Daer al 't gedroght in sweeft, en maect den mensch verle-
 Soo dat hy niet en weet waer heen hy keeren sal,
 En brenght hem eyndelijck in droevigh ongeval.
 Hierom, ô Christen Ziel, die met verlichte oogen
 Door Godts volmackte kracht zijt heerlijk overtogen,
 Met reden en verstant, het welck oock Godd'lijck is,
 Ach loopt door vuyle drift den engen wegh niet mis,
 Mint eerbaer ende kuys, in woorden en in daden,
 Want ghy een Christen zijt, soo sal 't u meerder schaden,
 Gelijck geschreven staet : wee sulck een boose knecht,
 Die 't Hemels pat wel weet, en wandelt het niet recht.
 Sijn loon dat is gestelt ; want met veel harder slagen
 Sal hy getroffen zijn. Och ! schrickt voor dese plagen,
 Vliet voor de geyle min, die dartel is en stout,
 Die, als sy is volbraght, soo menigh mensch berout,
 Laet u doch nimmermeer dees Duyvels min bekoren,
 Daer onder schuylt een gast, die soeckt u Ziel te smooren,
 Te brengen in 't verdriet, ter plaetse daer de pijn
 Van het verdoemt geslaght in eeuwigheyt sal zijn.
 Voorwaer, den helschen God, bewonder van der hellen,
 Die in den afgront leeft, die soeckt u ziel te quellen,
 Hy schuylt in 't heymelijck hier onder dese min,
 En treckt so met practijcq veel zielen tot hem in, (den :
 Hy stelt de min schoon voor, 't schijnt of hy niet kan scha-
 Maer fiet, de Duyvel soeckt u ziele te verraden.
 O Christelijcke jeught ! drijft van u dese gast,
 Die als een felle Leeuw, geduerigh op u past.
 Laet deught u doel-wit zijn, gaet Christelijcke gangen,
 Soo sal den Vyant u niet in sijn stricken vangen.
 Mint, daer u Godes woort het minnen vry gebiet,
 Soo sult ghy zijn geruft, en vry van het verdriet.
 Laet u (ô soete jeught) door 't ydel vyer niet branden :
 Wanneer ghy daer in blaect, so staet ghy in de schanden
Het

Het vyer van geyle min is als een helsche gloet,
 Die niemant bluffchen kan, die 't al verteeren doet,
 Die Coninghrijcken heeft tot in de gront verdorven,
 Waer door so menigh mensch onnoosel is gestorven.
 Die Steden heeft verbrant, die menschen heeft vermoort,
 Die salcke plagen geeft, daer noyt is van gehoort.
 O gruwel ! boven al, want selfs der lusten jager,
 Verstrickt hem eer hy 't weet,werdt eyndelijck een klager.
 Wanneer het minne-vyer na wensch al schijnt gebluft :
 Dan leeft den armen bloet noch meerder ongeruft,
 Dan is 't dat eerst begint een sterker vlam te rijfen,
 Die soo de ziel benauwt, dat hem de hayren grijfen.
 Dan is het hert ontfelt, dan voelt hy, dat gewis
 De straf van Godes toorn op hem geladen is.
 Hierom, elck fiet wel toe, wacht u voor schaed' en schandē;
 Op dat ghy naemaels niet in heeter vyer moet branden.

*Binnen.**Annott.*

Het wonderlijcke radt, het radt van avontuer,
 Dat draeyt niet na mijn wensch, het blijft my even stuer,
 Geen tóeval ick verneem, als dickmael kan geschieden,
 Dat op het onverfienst 't Fortuyn de hant komt bieden.
 O ! dat my dit geluck eens wierde toegebracht,
 Dat ick mijn Suster hier in stilheyt spreken moght :
 Misschien sy soud' mijn min met reden doen versaden,
 En my met goet beleyt ten besten hier van raden,
 Want als ick by mijn selfs bedencke al de smaet,
 De laster en de schand', het gruwelijcke quaet,
 Dat ick haer soud' aendoen, so wil my 't hert schier breken,
 Dan valt het my te swaer, ach ! mocht ick *Thamar* spreken,
 Mijn hoop die is mijn vrees, mijn vreughde is mijn pijn,
 Ick sit in swaer ellend', wie sal mijn hulper zijn ?

Zonadab met een Coninghs Dienaer.

De oorfaeck die my port, om heden te ontmoeten
 U Hoogheyt hier alleen, is meer als simpel groeten,
 B 3 Want

Want zedert mijn vertreck, heeft my iets ingebeelt,
 Dat noch op dese uur my in de finnen speelt,
 En mits mijn hert tot u (*ô Amnon*) is genegen:
 Soo laet ons na den eysch u saeck eens overgeven.

Amnon.

Weest wellekom mijn vriend, op wien mijn hert vertrouwt,
 Die my veel waerder zijt als al het werelts gout.

Fonadab.

Genoeghsaem is my dit; doch hebt ghy sulck vertrouwen,
 Soo toont u vrientschap dan, en wilt niet achter houwen,
 Ick sie u treurigh aen, 't is slimmer als 't oyt was,
 U Leden werden dun, men sieter door als glas,
 't Gesucht en 't swaer gepeyns dat speurt men in u wesen,
 U Trony is het Boeck daer 't klaer is uyt te lesen:
 Daerom op mijn gebedt, de oorsaek doch belijst,
 U Laetste affcheyt was op eenen ander tijt.

Amnon.

't Is waer ick heb 't geleyt, ghy sult het soo bevinden:
 Maer laet ons dit propoost om reden wat inbinden,
 Alsoo dat hier omtrent een Coninghs dienaer staet,
 Die licht de reden hoort, en maect het alles quaer.

Fonadab.

Het is gelijk ghy seght, maer 'k sal die saeck wel stellen,
 Dat ons geen oog noch oor van menschen hier sal quellen,
 Terstont soo gaen ick heen, op 't Coninghlijcke Hof,
 En laet de dienst-knecht daer, en gae daer stracx weer of,
 Ghy ondertuffchen dan sult u oprecht bedencken,
 En spreken ongeveynst, of 't sal ons beyde krencken.

Amnon.

't Geen dat ghy hebt geseyt dat laet alsoo geschien,
 Vertoest niet langh ten Hoof, mits ghy my laet allien:
 Voor

Voorwaer die raet is goet, gaet sonder toeven henen.
 O aldertrouwste vrient ! geluckigh zijn u benen,
 Die voor my henen gaen, ick wensch u oock geluck,
 En my, die ben bedroeft uyt swarigheyt en druck.

Jonadab.

Dat gun den Opper-Heer ons beyde in dit leven,
 Met dese groetenis na 't Hof ick my begeve.

Binnen.

Amnon.

O heymelijcke last ! hoe overlaet ghy my,
 O wee ! ick ben benauwt, ick steeck in slaverny.
 Mijn liefd' is als een vlam, die niet is uyt te bluffen,
 Mogt ick noch voor het laetst mijn lief, mijn *Thamar* kuffe,
 Tot teecken van mijn brant, van mijn bedroefde pijn,
 Ach ! so 't geschieden mocht, geluckigh soud' ick zijn,
 Gewilligh soud' ick my tot sterven dan begeven :
 Want ick geen lust meer heb hier op de aerd' te leven.

Jonadab.

Door 't wachten schijnt de tijt veel langer als hy is,
 Soo 't u verdrotten heeft, de reden ick wel gis,
 Een Mensche vol gepeyns, in een-saemheyt gelaten,
 Magh sijn bekommert hert niet na den eysch uyt praten :
 Nu dan om kort te gaen, laet ons verletten niet,
 Dewijle dat de tijt gelegentheyt aenbietet,
 Nu dient u dit geluck, dat ghy met my meught spreken,
 Nu *Amnon* weest oprecht, soeck geen geveynsde streken.

Amnon.

Ach *Jonadab* ! de vrees die slaet my in het hert,
 Mijn Tongh werdt redeloos, ick ben geheel verwert,
 De strijt die is so fel, sy gaet schier tot het leven,
 Ick werd' door stercke drift geweldigh aengedreven :
 Soo dat ick schier beswijck, hoe sal ick dit bestaen ?
 Best op een ander plaets, ey, laet ons van hier gaen.

B 4

Iona-

Jonadab.

Neen *Annon*, 't is hier wel, het is nu onderwonden,
Verwijght nu niet een woort, segt my uws herten grondē.

Annon.

O *Jonadab*! hy is geluckigh dat hy leeft,
Die sulck een schoonen beelt tot sijn beminde heeft,
Gelijck mijn Suster is, ô Son, ô gulde stralen.
Geluckigh is die mensch, op wien sy neder dalen.

Jonadab.

U woorden die sijn kort, maer wonderlijck van sin,
En na ick recht bemerck, daer steect wat seltsaems in,
Ghy Conings Zoon, gy zijt met stercke liefd' omvangen,
Ick weet seer goeden raet, gaet Christelijcke gangen,
Ghy zijt nu in u fleur, de liefd' heeft groote kracht;
Soo ghy u onderwerpt haer al te strenge macht,
Soo sult ghy als een slaef u leven moeten enden,
Smijt wegh dit lastigh pack, en laet u soo niet schenden:
Wat staet ghy dus verstuft, grijpt weder nieuwe moet,
Betoont u als een Helt, u selven niet misdoet,
Verlaet u stercke liefd', en stelt u hert te vreden,
En wilt voortaan u tijt vermakelijck besteden;
Of is die raet vergeefs. Wel aen dan Conings Kint;
Seght *Annon*, wie is sy, die ghy wilt dat u mint?
Spreekt juffer uyt de mont, het schijnt my, dat u reden
Noch zijn vermengt, met veel gemaecte duysterheden;
Nochtans (dewijl ick hoor waer dat u hert na keert)
Zijt fris en wel gemoet, 'k sal doen, wat ghy begeert:
Soo in het Rijck een Beelt als Thamar is te vinde,
't Luck sal haer zijn gegunt te zijn u wel-beminde.
't Sa Boden in der yl, rontom het Lant doorvraecht,
Na sulck een Beeltenis, na sulck een suyvre Maecht,
Die so uytmuntend' is in schoonheyt ende zeden,
Gelijck als Thamar doet, in wetenschap en reden.

Wie

Wie dat haer vint, hy sal met gaven zijn vereert,
Sijn staet sal boven dit noch werden veel vermeert.

Annon.

Houd op, mijn vriend hout op, ick bid u neergebogen,
Hebt doch een wijs belijt in dese saeck voor oogen,
Wilt ghy dan al de Werl't gaen maken openbaer,
Dat liefd' mijn hert besit, de sake loopt gevaer,
En als dan in het Rijck niet eene wert gevonden,
So ben ick in der daet genoeghfaem als geschonden.
Dan sal een yder my op-halen tot mijn leet,
Dat ick al liefde draegh, en noch geen lief en weet,
Ick soud' my tot een spot en tot een spiegel stellen,
Elck soud' mijn sot bedrijf als voor een klucht vertellen :
Wanneer als dit beleyt dan voor den Coningh quam,
Waer soud' ik hee van schaemt ! met regt so wiert hy gram,
Dan soud' veel meerder smert en droef heyt my genaken :
Het is de beste raet, de liefd' geheel te staken,

't Sal baren meerder pijn, meer jammer en verdriet :
Hierom, ach waerde vrient, doet dit gebodt te niet.

Jonadab.

Het smekende gebedt, de vyerigheyt uws herten,
De uytterlijcke drift, de inderlijcke smerte,
Die ick in u bespeur, bewegen mijn gemoet,
Soo dat medogentheyt mijn raet opschorten doet :
Weest daerom niet bevreesst, mijn Soon hout op van kla-
Ick sal 't geen dat ghy bidt my laten wel behagen, gen,
Vermits ghy dese saeck hebt in balans geleyt,
En vint, dat die voor u soud' telen swarigheyt :
Soo sal ick dan met recht hier van oock desisteren,
Mijn vriendelijcke gunst sal ick tot u-waerts keren.
Bekort u swaer gepeyns, u selven doch verblijt,
Den oorsprongh van u pijn nu achter rugge smijt,
Ontlast u treurigh hert, laet geen melankolijen,
U groen en jeughdigh hooft soo bitter meer bestrijen.
Indien het u beliest, mint vry in d'hoogste graet :
Maer sonder weder-lief (*o Ammon!*) dat is quaet,
Wilt u veel liever met manhaftigheyt verçieren,
Gelijck een Prins betaemt, met destige manieren,
Dit sal u zijn een pronck, een loffelijck çieraet :
Wanneer u vrolijck hert, u vriendelijck gelaet,
Een yder werdt verthoont, dan sal u roem oprijfen ;
Men sal u dan met recht oock naest den Coningh prijfen,
Dan sult ghy in het Hoff des Coninghs zijn geacht,
Ghy sult een Spiegel zijn ter eeren uws geslacht.
Dit dunckt my, dat voor u de beste raet sal wesen,
Soo leeft ghy heel geruft, geduerigh sonder vrese.
Hier mede ick vertreck, weest hertelijck gegroet,
Want ick in dese uur ten Hove wesen moet.

Jonadab binnen.

Ammon.

Dewijl ick noch geen troost tot uytkomst van mijn lijden,
Bevinde noch bespeur, hoe soud' ick my verblijden ?
Ick

Ick die met volle kragt op *Thamar* ben geset,
 Ick keer mijn herte om, en volgh een ander wet.
 Ick sal op dese stond mijn bittere smert genesen;
 Al soud' ick heymelijck mijn eygen Rechter wesen.
 't Is nu de rechte tijt, geen mensch ick hier verwaght,
 Nu isser hoop voor my tot uytkomst van mijn klacht.
 Ach *Thamar*! nu gaen ick gewilligh my bereyen,
 Om uyt dit aertsche dal om uwen 't wil te sचेyen.
 Nu seggh ick dan adieu, adieu mijn hooghste goet,
 Adieu mijns herten vreught, om wie ick klagen moet.
 Adieu mijn Bruyt, adieu, dien ick heb uytverkoren,
 Om wien mijn jeughdigh hert door liefde moet versmoré,
 Adieu mijn levens lust, mijn trooft in dese noot,
 Ach lief! om u alleen, soo sterf ick nu de doot.
 Adieu (o Gulden Beelt!) die binnen in mijn herte,
 Geprent zijt, evenwel ontschuldigh van mijn smerte,
 Ick ben genoegh vermaent, ick soud' van liefd' afstaen,
 Maer lacy! 't is mijn schult, ick heb het niet gedaen,
 Ick heb mijn ongeval aen niemant niet te klagen,
 Mijn vrient die heeft het my genoeghsaem voorgedragen:
 Maer 't oogh gemetselt is op 't vriendelijck gelaet,
 Dat heden dese uur my klaer te voren staet,
 Door welckers liefden dwangh ick raet noch wijse reden,
 In 't minst niet heb geacht, om daer van af te treden,
 Dies is het oock mijn schult, rechtveerdigh komt op mijn
 De straf, want ick terstont mijn eygen Beul sal zijn.
 Wel aen ick ben bereyt, terstont sal ick beginne,
 En blussen alsoo uyt mijn al te groote minne.
 Holla, ick my bedenck, is 't niet de beste raet,
 Dat ick my niet verdoe, en leef noch op genaet?
 Neen, neen, het moet nu voort, want blijf ick by het leven,
 Wie sal my eenigh hoop van weder-liefde geven?
 Ick sie geen beter end', als tot de doot te gaen:
 Daerom soo neem ick dit terstont gewilligh aen.
 Wat rijst daer voor den dagh, of schemeren mijn oogen?
 Wat duycker 't is een mensch, nu ben ick weer bedrogen,
 Wat

Wat maect hier dese bloet, wat of den sot begeert?
Nu magh ick henen gaen, mijn aenslag is falieert.

Binnen.

De Deught.

Wat kander uyt een vonck een groote vlamme rijzen,
O schandelijcke daet! de hayren daer voor grijzen.
Dus gaet het met den mensch, alt hy sijn boose quaet
Niet in 't begin versmoort; soo komt hy tot de daet,
Hy valt noch meer en meer, en doet noch grooter sonde:
Gelijck als dese Vorst terstont hem onderwonde,
Nu hem sijn sotte min na wensch niet werdt volbraght,
Nu is hy seer ontfelt, nu is het dat hy tracht,
Hem selven, tot een straf, te brengen om het leven,
Dewijl dat hem sijn liefd' geen hoop noch troost kan gevē.
Is dit niet al te wreet? ô schrickelijck besluyt!
Leert leser, leert hier nu, en treckt daer voordeel uyt,
Ghy hebt hier klaer gehoort, wat liefde al kan wercken.
O Nederlantsche jeucht! ick bid u wilt aenmercken,
Hoe schadelijck het is, wanneer men niet en mint
In eerbaerheyt en deught, als menigh dat bevint,
Want sulck een Venus liefd die gaet het hert doorsnijden,
En brenghet in schijn van vreugt den mens in bitter lijden:
Gelijck als *Annon* klaeght, ick sterve nu de doot,
Om dat ick u bemin ben ick in dese noot.
Dus gaet den mens al voort, en doolt op vreemde wegen,
So langh dat hy hem vint in 't eynde heel verlegen,
En dan door Satans list hem selven noch verdoet.
O jeught! let op dit stuck, blijft vroom in u gemoet,
Een Suster tot sijn Vrouw door liefde te verkiefen,
Dat is een Duyvels kunst, om zielen te verliefen,
't Zijn lusten die daer gaen recht tegens de natuer,
Een liefd' een minne brant, gesproten uyt het vuer,
Het welck den Satan stooct, uyt d'afgront van der hellen,
Op hoop dat hy de Ziel hier nae sal eeuwich quellen,
Want hy een Vyandt is van 't menschelijck geslaght,
Die altijt sonder rust na boose daden traght,

Daer.

Daerom wie hem op Godt hier namaels wil verlaten,
Moet met voorfichtigheyt de sonden altoos haten.

*Binnen.**Ammon ende Jonadab wyt.**Jonadab.*

Noyt heb in mijn hert bespeurt alfulck gewoel :
Gelijck ick heden noch met kommernis gevoel,
Het is of ick alleen des werelts last moet dragen,
Och wee my ! wat is dit? Mijn geest is heel verflagen.

Ammon.

Wanneer (ach ! trouwe vrient) is dees bedroefde smert
Van d'Hemel neer gedaelt, op u kloeckmoedigh hert ?

Jonadab.

't Beginfel van mijn leet is even in die dagen
Begonnen, doen ick u op dese plaets quam vragen,
Doen ick, (o Coninghs Soon !) u treurigheyt vernam,
Doen is 't dat my terstont bekommernis aen quam,
Wiens last ik noch gevoel, ach! mogt ik daer voor strijden,
Met swaert of stalen boogh, ick soude dus niet lijden.

Ammon.

't Geen dat ick heb gevrees (elaes) my nu geschiet,
't Is wonder dat ghy my het spreken niet verbiet,
Ick leyder heb de schult, ick wil de straffe dragen,
Ick stae voor u bereyt, doet naer u wel-behagen.
De schult die komt op my, ick, door mijn stout bestaen,
Heb u soo lange tijt dees smerte aengedaen,
Wee my onwaardige ! met smaet moet ick mijn oogen
Voor u ter Aerden slaen, ick bid u hebt medoogen
Met my (ô ! groote Prins) die voor u neder kniel,
Met een wee-moedigh hert, met een beanghste Ziel :
Indien mijn smeken u tot gunste kan bewegen,
Laet my in dese noot en droefheyt niet verlegen,

Ge-

Gedenckt de sotte daet van my doch nimmermeer,
 Want ick mijn aengesicht ootmoedigh tot u keer :
 O al te swaren last ! hoe heb ick my beslommert,
 Fy *Amnon*, dat ghy hebt u vrient alsoo bekommert.

Ionadab.

Staet op eerwaerde Soon, staet op, en weeft te vreen,
 En staect u naer geklagh : het is niet langh geleen,
 Dat ick hier in dit Hof met u iets discoureerde,
 Naer welcke soet discours ick van u dit begeerde :
 Dat ghy my ongeveynst den oorsprongh uws verdriet
 Verklaren sout, maer 't schein dan jae, dan weder niet,
 U finneloos verstant dat wierdt so om gedreven,
 Gelijk een Schip dat snel door storm werdt opgeheven,
 En met een woefte kracht, staet nu als in de lught,
 Dan wederom in kort tot in den afgront vlught :
 Soo ongestadigh was u herte in die dagen,
 Dan waert ghy wel gemoet, dan weer benauwde vlagen,
 Door welcke tegen-drift ghy noch op dese dagh
 U saeck verborgen hout, waer uyt dat mijn geklagh,
 Mijn smert en kommernis, mijn treuren is gesproten :
 Wel aen 't is langh genoegh, het heeft my al verdrotten,
 Stort nu vry sonder vrees in mijn getrouwe schoot,
 U droeve klaghten uyt, jaeght van u dese doot.
 Ontlast u swaer gemoet, wilt my niet langer tergen,
 Hoe kunt ghy u secreet u trouwste vrient verbergen.
 Ghy weet hoe dat ick heb u trouw'lijck by gestaen,
 In dees en gene strijt, ick soud noch vorder gaen,
 Maer fiet, den tijt die magh veel reden nu niet lijdten :
 Spreeckt sonder veynsen uyt, en treet nu niet ter zijden.

Amnon.

Mijn hert (ô *Ionadab* !) dat wil met groot verlangh
 Uyt spreken 't geen my deert : maer ach ! my is so bangh,
 De schrick hout my te rugh, 't sal my tot schande wesen :
 Ick slae mijn oogen neer van schaemt en groote vresen.

Ionadab.

Wat spreeft gy hier van vrees, stelt fchaemte aen d'een fy,
't Magh wesen foo als 't wil, mijn trouwe blijft u by.

Ammon.

Het herte springht my op van blijfchap door u fpreken,
Ick kan nu langer niet, de tranen my uytbreken,
Nu werd' ick overtuyght, het herte my ontflyt,
Nu ben ick gantsch bereyt voor u te fpreken uyt,
Al waer mijn teer gemoet van binnen heeft verborgen,
Ick fal daer ront in gaen en fpreken sonder forgen,
Mijn innighfte fecret, dat op mijn ziele leyt,
Al foud' my de doot ftracx werden aengefeyt,
Ick vreefe Beul noch fwaert, het moet nu fijn gefproken,
Mijn finnen zijn op rol, mijn krachten zijn gebroken.

Ionadab.

U woorden zijn te veel, ghy breeckt mijn lijf faemheyt,
Ick bid u maect het kort, en geeft my recht befcheyt.

Ammon.

Het fal also gefchien, ick hoop den tijt fal 't lijden,
Maer wanneer komt die tijt, dat ick my fal verblijden,
Ick die gekluyftert gae, geketent en geboeyt;
Wiens liefde hertigh brant, en noch veel ftercker groeyt,
Ick heb op 't onverfienft my laten overwinnen,
En nu ick ben getreft, nu dwinght het my te minnen,
Nu ben ick maer een flaef: een ander heeft de macht,
De liefde die heeft my geflagen door haer kracht.
Dit is het geen dat ghy voor defen hebt geweten,
Wat is daer op gevolght, of is het u vergeten?
Hoe dat u wijfe raet, u Vorftelijck beleyt,
Terftont met volle kracht, tot hulp my was bereyt,
Dit was u oogemerck, men foud' in alle hoecken,
Een fchoon en lieflijck beeldt tot mijn beminde foecken.

Iona-

Jonadab.

't Is waer, al-fulck een beelt gelijk u Sufter is.

Amnon.

Ha! dat's een gulden woort, dit maectt mijn leden fris,
 Ach! mocht ick fulck een Maeght, de schoonste onder
 menschen,
 Mocht ick die tot mijn lief, tot mijn beminde wenschen,
 Geluckigh soud' ick zijn, mijn smert soud' van my vlien.

Jonadab.

Wel *Amnon*, seght ghy dit, laet noch de raet geschien,
 Men sal noch hier of daer wel haers gelijkke vinden.

Amnon.

Dit heb ick langh gefeyt, wat magh ick onderwinden,
 Ghy neemt het al verkeert, of ghy het soo verstaet:
 Het heeft een ander sin, het is niet recht gevact,
 Mijn lief, mijn waerde lief, dien ick heb uytverkoren,
 Die laet voor u en my haer soete stemme hooren,
 En schoon ick haer aenschou, noch weet ick my geen raet.

Jonadab.

't Is wonder wat ick hoor, hoe vreemt het met u staet,
 Ghy zijt een Coninghs Soon, wie sal u komen weygren,
 Al liet ghy met der daet u liefde hoogh op steygren,
 Ick kan dit niet verstaen, ey seght my met een woort,
 Wat is het voor een bloem, die u dus heeft bekoort.

Amnon.

Ach *Jonadab*! voor 't laest, ick kan niet langer swijgen,
 Mijn Sufter is die bloem, hoe sal ick die verkrijgen?
 Mijn Sufter *Thamar* is 't, daer ick dus om verdwijn.
 O schoonste! boven al moet ghy gepresen zijn.

Jonadak.

Ik schrick van't geen ghy segt, mijn leden staen en trillen,
 Noyt sulck een saeck gehoort, ick weet my niet te stillen.
 Ha! snoo bedriegery, wat soeckt ghy sulck een daet?
 Ick scheur mijn opper-kleet, ick weet u geen en raet,
 Het is een valsch bedrijf, noyt sulcke loofte vonden
 Had ick u toe vertrouwt, ghy zijt genoeg geschonden.
 Verrader van u selfs, en van u Vaders huys,
 Nu brengt ghy op u hals meer als een dubbelt kruys,
 Nu is op't alderhoogst u lijden eerst geboren:
 Nu hebt ghy hoop en troost met eenen slag verloren.
 Vlucht *Annon*, vlucht van hier, met sulck een vals gelaet,
 Al eer dat Godes hant u met sijn donder slaet,
 Weest nu te recht bedroeft, den Hemel is u tegen.
 Fy, sot en dwase liefd', wat hebt ghy nu verkregen?
 Hoe, staet ghy nu en swijght? het is nu klagenstijt,
 U schandeloose liefd' u eygen schand' verwijt,
 Offiet ghy, dat u praet u schand' niet kan bedecken,
 Wel *Annon*, 't wert nu tijt, ick mene te vertrecken.

Annon.

Mijn vriendt hoort noch een woort, wilt ghy dus van my
 En my in sulck een stant ellendigh laten staen? (gaen,
 Ick bid u met geklagh, keert weder, wilt ontfarmen
 My, die verlegen ben: tot u streck ick mijn armen,
 En roep u aen om troost, op wien ick my verlaet.
 Och vrient! och waerde vrient! en isser dan geen raet?
 Dat ick mijn Susters gunst en liefde magh verwerven?
 Ach wijse Vorst! ick wil terstont veel liever sterven,
 Eer ick verlaten soud' mijn Lief, mijns Levens-vreught:
 Tot teken neemt mijn swaert, waer aen gy proeven meugt
 Hoe fel de liefd' my heeft het herte door gebeten:
 Soo 't u believen is, ghy weet nu mijn secreten,
 Slaet toe, ick ben geruft, ick sterve sonder pijn,
 Soo ick hier op de Aerd' moet sonder *Thamar* zijn.

Jonadab.

Is 't waer 't geen dat ghy seght ? dat ghy u lijf en leven,
Om Thamar wilt terstont aen my heel overgeven ?
Soud dit waerachtigh zijn ? ick stelde noch wat voor.

Amnon.

Och jae, gelooft het vry, dit is het rechte spoor,
Van mijn benauwde min, ghy sult met ware daden
Hier van verfekert zijn, hoe kunt ghy my verfmaden.

Jonadab.

Dewijl ick seker ben, en sien u ongeval,
Soo luyfert na mijn woort, wat ick u raden sal,
Op dat ghy naer u wensch u Suster mooght genieten,
Op wien met stercke stroom u liefdens pijlen schieten.
Ghy sult een dagh of twee kloeckmoedigh dit bestaen,
En leggen stil te bed, en spreken niemant aen,
En veynsen als of ghy met kranckheyt zijt geslagen :
Dan sal den Coningh u gewis in dese dagen,
Besoecken in u sieckt. Let dan wel op u stuck ;
Dan sult ghy wederom na-speuren dit geluck,
Ghy sult met droef gelaet, met swacke stemme vragen,
Ach Vader ! moght het zijn : het soude my behagen,
Dat hier mijn Suster quam, en my yets mede broght,
Op dat ick van haer hant een weynigh eten moght.

Amnon.

Volkomen kan ick my in dese raet vernoegen,
Mijn aengeficht is bleeck, 't sal by die sieckt wel voegen,
Seer aerdigh sal ick dit beleyden na mijn lust,
Ick sal u danckbaer zijn, nu gae ick na mijn rust.

't samen Binnen.

Ans

Amnon gaet, als krank zijnde, op zijn Bedde leggen.

Tweede Handeling.

Valsche-Schijn.

Is dit niet wel beschickt, hoe slepen zijn de menschen,
 Een yder vint sijn lust, al wat haer finnen wenschen
 Dat moet alsoo geschien, elck traght na sijn begeert,
 Al gaet het soo wat krom, dat is de pijn niet weert,
 Om daer (na redens wet) conscientie van te maken.
 't Is best ick hier van fwijgh, ick soud' wel iemant raken,
 Het is hier mee genoegh. Ick blijf by dit propooft,
 Oom-kool leyt nu te bed, op hope dat hy troost
 Na wensch door (*Valsche-schijn*) van Thamar sal bekomen,
 Is dit niet wel bedocht? 't en zijn geen slechte dromen,
 Het gaet wel na mijn sin, het stuck is wel beset,
 Ick hebbe *Ammons* hert nu vast genoegh in 't net:
 Maer *Amnon* niet alleen, ick kense wel by namen,
 En waerom meer geseyt? ick false niet beschamen.
 Hier zijnder wel omtrent, van beyden jonck en out,
 Die slechjes henen gaen, op wien men 't niet vertrouwt:
 Maer weten op een prick de soete Venus dieren,
 En kennen wonder wel haer wesen en manieren,
 Doch 't werdt so aerdighlijck met soete schijn beleyt;
 Dat niemant daer van weet, noch niemant daer af feyt,
 En schoon men van dit stuck een weynig weet te spreken:
 Het wort stracx met een schijn van dit of dat bestreken,
 Terstont werd ick gebruyckt, terstont werd ick bemint,
 De saeck werdt soo beleyt, dat yder hulpe vint.
 Ick ben nu als een Prins, ick gae vast domineren,
 Van weelde weet ick niet waer heen ick my wil keeren.

Den Coningh David, met een Pagie.

Den Schepper aller dingh, wiens macht in eeuwigheyt
 Geduert, het werelts radt na sijn believen dreyt.

Wat is den aerdschen mensch, of hy een gouden Kroone
 Draegt op sijn nietig hoofd? het kan hem niet verschoone,
 Daer komt een snelle sieckt', die hem ter neder leyt,
 Die als een strenge Heer het leven hem ontseyt.
 Geen sceptor, kroon noch staf, magh na waerdye gelden,
 Maer werden af-gemaeyt als grasen op den Velden:
 Gelijck seer onverwacht mijn Soon (eylaes!) geschiet,
 Ick trede na sijn Bed, en troost hem in 't verdriet.

Een Gordijne wert op-gestrekert.

Annon als sieck te Bedde leggende.

O Soon! ô kloecke Helt! dus van Godts hant geslagen,
 Dus neder in de afch, in sulcke korte dagen?
 U aengesicht dat staet gelijk de bleecke doot,
 Ghy schijnt van lichaems-kracht ten uystersten ontbloot.
 O Soon het is nu tijt, ghy kunt Godt niet ontvluchten,
 Wilt nu met u gebedt inwendigh tot hem suchten;
 Bedenckt u levens-loop, hoe dat ghy onbedacht
 Ondanckbaer tegens God u tijt hebt door gebracht,
 Hoe dat ghy menighmael 't gebodt hebt overtreden
 Van Godesreyne Wet. Ach Kint! met u gebeden
 Wilt tot u Schepper gaen, 't is nu de rechte tijt,
 Terwijl ghy door de sieckt' nu Godts gevangen zijt;
 Soo ghy rechtveerdigh bidt, hy sal u niet verfmaden,
 Hy sal u arme ziel ontfangen in genaden.

Annon.

Ach Vader! hertelijck ick u in als bedanck,
 Hout op van dit vermaen, mijn lichaem is te kranck;
 Mijn swacke geeft en kan veel spreken niet verdragen:
 Maer Vader, hoort my doch, een woortje sal ick vragen,
 Ick ben gantsch uyt-geput, de Sieckt' heeft lange tijt,
 In plaetse van de Spijs, tot voedsel my gedijt;
 Ick ben seer teer en swack. Ach Vader! hoort u Sone,
 Het schijnt noch of de Heer aen my wil gratie toonen,
 Daer

Daer komt een weynig lust. Mijn Vader magh 't geschien,
 Soo gunt my dat ick strax mijn Suster *Thamar* sien,
 Op dat sy my terstont van d'een of d'ander spijs
 Toemake een gerecht, gekooct na hare wijze:
 Al-eer mijn lust vergaet, op dat ick van haer hant
 Mocht eten, u tot troost, en my tot onderstant.
 Dit Vader is 't verfoeck, dit bid ick wilt gebieden:

David.

Mijn Sone, zijt gerust, het sal terstont geschieden:
 Ick gae, de goede Godt wil sijn barmhertigheyt
 Aen u vermocyde ziel, eer ghy van d'aerde scheyt,
 Betoonen, op dat ghy in leven ofte sterven,
 Het gulden hemels hof meught eeuwigelijck be-erven.
Binnen.

Thamar met een Dienst-Maeght.

Den Hemel wensch ick u met heuffche groetenis,
 Ick voor u neder buygh, en geef getuygenis,
 Van mijn gewilligh hert, waer aen ick ben verbonden:
 Dewijl mijn Vader selfs my heeft tot u gesonden.
 Wel aen, mijn Broeder spreect, ick ben voor u bereyt,
 Seght my wat ghy begeert, maer ach! wat swackigheyt,
 Wat sieckt is dit? het schijnt mijn Broeder die wil sterven.
 Ach! Broeder Amnon hoort, mag ick geë woort verwervē?
 Och al te bange vlaegh, die 't hert hem heeft beklept,
 Ey stil, 't schijnt of hy noch een weynigh asem scheidt.

De Dienst-Maeght.

Soo 't u belieft Me-Vrouw, wilt u niet meer beswaren,
 Ick sie sijn asem gaet, hy sal noch wel bedaren.

*Annon weynst hem, of hy wyt een suyselinge
 komt, ende spreect:*

Wie sien ick daer voor my, gebogen op de aert,
 Staet op, en gaet vry heen, ick ben die eer niet waert.

Thamar.

Hoe Broeder, hoe dus wildt, hoe dolen foo u finnen?
 Of kent ghy Thamar niet, hoe zijt ghy dus van binnen
 In u gemoet ontfelt? mijn hert (elaes!) vol rouw,
 Dat treurt, om dat ick u in fulck een staet aenschouw.

*Amnon bedaert, ende spreekt
 met verstant.*

Ick sie mijn Vaders gunst, waer op ick mijn vertrouwen
 Heb vast gestelt, vermits mijn oogen nu aenschouwen
 U lieffelijck gesight, al ben ick swaer belaeen,
 Och! Sufter Thamar ghy, ghy doet mijn sieckt vergaen,
 My heeft niet groot verlanghe begeert noch in dit leven,
 Al eer ick my gerust tot sterven kond begeven,
 Om u noch eens te sien, het welcke nu geschiet.
 't Is of mijn sieckt vertreckt, wel wat of dit bediet?
 Daer komt een soete lust, een lust om wat te eten.
 Ey liefste Sufter, nu, een weynigh neer geseten,
 Ick bid u door de liefde die ghy tot my-waerts draeght,
 Dat ghy doch mijn begeert voldoet: want my behaeght,
 Dat ghy een weynigh spijs tot sterckheyt van mijn leven
 Bereyt, en my terstont met eygen hant sult geven,
 Op dat mijn swacke geest door 't vasten niet verstrickt:
 Maer dat mijn droeve ziel daer door wat zy verquickt.

Thamar

U vriendelijcke stem die hoor ick tot my spreken,
 Maer lieve, laet doch staen dit bidden en dit smeken,
 't Gebieden staet aen u, aen my gehoorfaemheyt;
 Gewilligh ick volbrenghe 't geen dat ghy hebt geseyt,
 Te meer, alsoo ick ben uyt last van u Heer Vader,
 Gefonden dit te doen, soo kom ick dan oock nader,
 En neem naer u gebodt, hier toe een weynigh meel,
 En menghe dat naer u lust, en voort den Heer beveel,

Op

Op dat de spijs u tot sterckheyt magh gedijen :
Dat ghy verblijt meught zijn, in plaetse van dit lijen.

*Thamar koockt Annon een
spijse voor sijn oogen.*

Thamar.

Nu is de spijs bereyt, gekoockt naer u begeert,
Mijn Broeder slaept nu niet, u aensicht tot my keert.
Soo 't u believen is, u flacuw hert wilt verstercken,
Met dese spijs, ick hoop 't sal krachten in u wercken.

Annon.

In geenderleye wijs en sal ick dit gereght
Aenvaerden, 't is vergeefs, al wat ghy daer van seght,
Ick ben dit niet gewent, ick kan geen vreemde oogen,
Die op mijn handen sien, omtrent mijn Bed gedogen :
Maer dit is mijn begeert, dit woud ick, magh 't geschien,
Laet s'alle van mijn gaen, en komt ghy hier allien,
Op dat ick dan de spijs vrymoedigh sonder schromee,
Magh eten van u hant, ghy aen mijn Bed moght komen.

Thamar.

Dewijl ick u begeert soo krachtigh in u sie,
Dat ghy niet eten kunt, u wille dan geschie,
Vertrect, terstont vertrect, ghy dienstmaegt ende knapen,
Die op mijn broeders hant dus ydel staen en gapen,
Het is alsoo sijn wil, vertrect terstont van hier,
Op dat hy eten magh, alleen op sijn manier.

Dienst-boden vertrecken.

Annon.

Brenght nu de spijs tot my, den tijt is nu geboren,
Te eten van u hant, mijn Suster uytverkoren,
Verkoren boven al, wiens aenschijn my verheught,
En blinckt gelijk de Son. ô Wonderbare vreught.

Thamar.

Siet hier mijn Broeder is 't, eet nu, op dat de Heer,
Nae sijn geliefde wil, u kracht daer door vermeer.

Annon.

Neen Thamar, dit gerecht en kan my niet vermaken,
 Set vry de spijs wegh, het zijn heel and're faken,
 Die ick van u begeer, mijn lieve Sufter, fiet,
 Mijn teer gewonde Ziel u ander spijs aenbietet,
 Een spijs van de min, met liefde doorgevlochten,
 Die uyt mijn herte vloeyt, vermenght niet soete tochten.
 O Hemelsche Godin! mijn vreught mijn levens lust,
 Nu ben ick niet getroost, voor dat mijn zielte rust
 In u geliefde schoot, dat mijn geleden smerte,
 Met vreughde zy geloont. O soet en jeughdigh herte.
 O uytgelesen bloem! mijn lief, dit is de dagh,
 Daer ick heb na gewenscht, en noyt geen hoop en sagh.
 Ach Thamar't is nu tijt, om gunste te bewijzen,
 Wilt nu met weder-liefd u Broeders herte spijsen,
 Ick smeke nu om troost, ick stort mijn klachten uyt,
 Voor u mijn waerde lief, mijn uytverkoren Bruyt.
 Ick heb soo lange tijt met droefheyt moeten lijden,
 Ach lief! op mijn gebedt, wilt eenmael my verblijden.
 Het is geen lichaems sieckt, die my dus heeft ontstelt,
 Maer lacy! puere liefd' heeft my dus neer gevelt.
 Dit is noch Jonadab bekend, die ick veel dagen,
 Door al te groote strijt mijn noot dickwils moest klagen,
 Ick heb verscheyden mael geweest als disperaet,
 In p'rijckel van de doot, in 't midden van het quaet,
 Het leven my verdroot, de werelt was my tegen,
 Noyt een geruste uur in 't Minnen heb verkregen.
 De vreughde van het Hof, de Coninghlijcke pracht,
 Heb ick om u mijn lief geduerighlijck veracht,
 Mijn eer, mijn staet, mijn kracht mijn glory is verdwenen,
 Ick ben noyt in de strijt gelijk een Helt verschenen,
 't Is alles uytgeput, ick ben tot sterven toe,
 Mijn herte my beswijckt, ick ben van klagen moe.
 Wat heb ick menigh dagh geveynst my te vermaken,
 In 't Coninghlijcke Hof, dat ick 't geluck mocht raken,
 Om

Om u, ach lief! te sien, te zijn met u gemeen,
 Doch waer ick gingh of stond ick vonde my alleen,
 't Is altoos my misluct, met treuren gingh ick dolen :
 Maer nu, ach Hemels gunst! nu is het u bevoolen,
 U Vader heeft geleyt, dat ghy my troosten sult,
 Komt lief omhelst my dan, voldoet aen my u schult.
 O uur! geluckigh uur, die my vergunt te spreekken
 Met Thamar, dien ick socht met veel bedeckte streken.
 Komt, mijn beminde komt, u lieve Broeder kust.
 O schoonste! 't moet nu zijn, mijn brant moet nu gebluft.

Thamar.

U reden die ghy doet, die hoor ick met verschrieken,
 Sy gaen my aen het hert, en doen mijn ziele pricken,
 Mijn Broeder zijt ghy dus met sotte liefd' bevaen,
 Wee-moedigh ick u bid, wilt doch in reden staen,
 Noyt souder sulck een quaet geschiet zijn in den Lande.
 Denckt aen u Vaders huys, denckt aen de groote schande.
 Denckt aen u Susters smaet, denckt wat een ongeval,
 Wat een rampfaligh leet ons overkomen sal.
 Neen, Broeder Ammon neen, wilt sulck een schande mijden,
 Geen mensch kon over sien ons beyd' aenstaende lijden,
 Men steld ons tot een spot, u Prins soo wel als mijn :
 Want wy na Wet en recht straf-waerdigh souden zijn.

Ammon.

Ey lief, 't en is niet waert, 't is best daer van geswegen,
 U krachteloose reën die kunnen niet bewegen
 Mijn moedigh Princen hert, dat anders niet en kan,
 Dan als sijn lust voldoen, wat on-eer is daer an?
 Ick ben (ô suyv're Maeght!) bereyt voor u te sterven,
 Soo ghy my volle vreught gewilligh laet verwerven ;
 Daer is niet in de weegh ô lieffelijck gesight,
 O Son! die met u strael tot in mijn ziele light.
 Ghy die mijn ziels-Princes mijn hooghste lust op aerden,
 Mijn levens vreughde zijt, lief, dat ghy wat bedaeerde,

De vrees heeft u ontstelt, u herte staet en klopt,
 Door 't heftigh wederstaen u asem schier verstoppt,
 Laet sulcke fantezy en beufelinge varen,
 't Geschiedt uyt rechte liefde, 't en kan ons niet beswaren.

Thamar.

Het magh geen rechte liefde met waerheydt zijn genaemt,
 't Is ongebonden lust, die u noch my betaemt.
 't Strijt tegens Godts gebodt, het is een quaet begeren :
 Ghy wilt mijn kuyfsche schoot door geyle min onteeren.
 Mijn Maeghdelyck çieraet, mijn kroone van mijn hoofd,
 Ghy als een strenge Vorst door sulck een daet berooft,
 Mijn onbesmette roem die smijt ghy onder voeten,
 Eylaes ! wat is het doch? 't is om u lust te boeten.
 Mijn Broeder hout doch op, hout op van sulck een quaet,
 Dit sal cen teecken zijn (soo ghy u raden laet)
 Van u getrouwe min, laet dan u trouwe blijcken,
 Soo ghy my recht bemint soo moet ghy niet beswijcken,
 Bint in u grage lust, en doet na mijn bevel :
 Want soo en heeft men noyt gedaen in Israël.
 Doet sulck een sotheyt niet, ick segh het u in trouwen,
 Het sal (soo dit geschiedt) in eeuwigheyt ons rouwen,
 Maer 'k weet een beter raet, ey, hoort een teere Maeght,
 Soo ghy opreghte liefde in uwen boesem draeght,
 Soo ghy in trouwheyt mint, en sonder loofse treken,
 Vry morgen aen den dagh wilt met den Coningh spreken,
 Verklaert aen hem den gront, wat u soo bitter druckt,
 Ick stel my tot een borgh, u faecke wel geluckt :
 Mijn Vader die sal my (geloof) u niet ontseggen,
 Ick sal u eygen zijn, wilt ghy 't maer onderleggen.

Amnon.

Neen Thamar, dit is wint, ghy leyt my soo niet af,
 Veel eer ick tot een roof mijn Lichaem over gaf,

En steld' in doods gevaer, eer ick niet soude koelen
Mijn lust op dese stond', het is al nietigh woelen,
Ghy sult en moeder aen, het zy u lief of leyt,
En sonder uytvlucht meer, maeckt u terstont bereyt.
In dit mijn groot geluck, ick sal mijn vreught niet derven;
Al souden wy hier beyd' op dese plaetse sterven.
Het moet en sal geschien, daer baet noch dit of dat,
Hoe dier dat ghy u eer oock voor de werelt schat.

Thamar.

Ach! laet mijn naer gebedt, met tranen in de oogen,
U Broederlijcke hert verwecken tot medogen,
Als ghy u geyle lust sult hebben al voldaan,
Waer sal ick met mijn schand' en smaet dan henen gaen?
Mijn droef heyt is te groot, ick kanse niet beweenen,
Wee my! het bange sweet loopt langhs mijn leden henen,
Mijn herte smelt als Was, noyt mensche soo geplaeht,
Sal ick geschonden zijn. Ach! ick bedroefde Maeght,
Die in soo diepen put vol alderley elenden
Versmagten moet, waer heen sal ick mijn oogen wenden,
Tot hulp in dese noot? ô schande boven al!
Noyt sulck een saeck gehoort, ô droef igh ongeval.
Men sal het op de straet van jongh en ouden hooren,
Dat ick soo schandigh heb mijn eerbaerheyt verlooren.
Ach! iffer dan geen hulp, geen troost in dese noot?
Soo sal't noch beter zijn, dat ick verkies de doot: (ken,
Want eeuwig soud' mijn ziel met droef heyt zijn doorste-
En ghy soud' Godes wet en reyne pligh ten breken.

Annon.

Soo ghy my weder-staet te volgen mijn gebodt,
Met recht soo werd' ick gram, ghy hout met my de spot.
Doch tiert u soo ghy wilt, dit lesjen moet ghy leien,
Ghy raect niet uyt mijn kant, of sult een Vrouwe wesen.

Tha-

Thamar.

Genaed' ô Vorst ! genaed, bestiert u gram gemoet,
 Straf die de straf verdient, kastijt die u misdoet,
 Indien ick schuldigh ben, doet met my naer behooren
 De doot ben ick getroost. Ach ! was ick noyt gebooren,
 Was ick nu als een schim, of slechts gelijk een geest,
 Soo soud' ick voor dit quaet niet anghstigh zijn bevrees.
 Ach ! mogt mijn schoonheyt nu in snelheyt van my vliedé,
 Soo soud' dit snoode feyt aen my hier niet geschieden.
 O vals vermomde schijn ! met boosheyt 't saem gemenckt,
 Waer door g' u eygen ziel en lichaem eeuwich krenckt.
 O weligh bloet ! dat u soo geyl drijft om het herte,
 O anders ! gantsch beset met vreughdeloose smerte.
 Wat dient voor my gedaen ? mijn Broeder is verstoort,
 O Godt ! ick roep tot u, mijn bede doch verhoort.
 Aenschout mijn groot verdriet, hoe dat ik wert bestreden,
 Mijn Broeder parft my selfs mijn plicht te overtreden.

Ick

Ick heb geen krachten meer; alleen mijn woorden zijn
 Bekenders van mijn smert, uytleggers van de pijn.
 Hoewel ick met geen kracht kan uytterlijcken wreken;
 Soo wil doch evenwel mijn hert inwendigh breken,
 Uyt vrees van Godes straf, die over ons sal gaen,
 Och! Broeder, 't is noch tijt, denckt wat heeft God gedaen,
 Hoe is het werelts-ront, selfs in de eerste dagen,
 Tot straf van dese sond', met water-vloet geslagen.
 Hoe is oock Sodoma tot in den gront verbrant.
 Wat isser oock geschiet voor desen in dat Lant,
 Daer Dina wierd geschent, hoe is het haer bekomen?
 Al wat'er mann'lijck was is 't leven strackx benomen,
 Tot wrake van de schand'. Och! *Amnon*, denckt hier aen,
 En laet my ongeschent doch uyt u handen gaen:
 Bedenckt dit in u hert, ghy sult het wel beseffen,
 Soo wy dit quaet bestaen, dat ons de plaegh sal treffen.

Amnon.

Het geen ghy my verhaelt, dat is my wel bekend,
 Wy zijn nu hier alleen, geen oogh is hier omtrent.
 Al wat'er is geschiet, daer zijn veel reden tegen,
 De kracht van dit propoost, dat kan my niet bewegen,
 Alleen is dit mijn beed', dat ghy u sachten aert
 Betoont, en voor u lief ten vollen my verklaert.
 Wat is u in de weegh, hoe soeckt ghy duste vlieden?
 Daer is geen swarigheyt, 't sal heymelijck geschieden.

Thamar.

Waerom soud' ick niet zijn bevreesd in dit verdriet?
 Ick weet dat over al Gods ooghe ('t hier oock) fiet.

Amnon.

Hier is geen vrees omtrent, hoe fiet ghy duster zijden?

Thamar.

Soo lange als ick kan sal ick my daer van mijden.

Amn.

Amnon.

Ey lieve waerom niet, de faeck en lijdt geen last,

Thamar.

21 Geschiet niet met mijn wil, al houd gy noch soo vast.

Amnon.

Nochtans sal ick mijn lust, naer wenschen met u drijven,

Thamar.

Inwendigh sal mijn Ziel daer van onschuldigh blijven.

Amnon.

Ghy toont hertneckigheyt, ô Thamar! dit is quaet.

Thamar.

Soo 't afte weeren is, ick my niet schenden laet.

Amnon.

Mijn lief, en vreeft ghy niet? komt wilt u overgeven.

Thamar.

Ick vrees u nimmermeer, al kostet my het leven.

*Amnon.*Wel, zijt ghy so gefint, ick bid nu langer niet,
Treet aen, ghy sult per fors, fiet daer mijn wil geschiet.*Een Gordijne toegestrekens**Valsche-Schijn.*

Nu is den jongen Prins in vreughde na sijn wenschen,
 Nu is hy buyten 't oogh, gescheyden van de menichen,
 Nu is hy fris en wel, nu weet hy van geen smert;
 Terwijl sijn volle lust by hem genoten wert. (den.
 Nu moet die soete Maeght door dwangh haer laten schen-
 Dit gaet al wat te hoogh, hoe wil dit stuck noch enden.

Al is 't dat *Amnon* selfs hem nu geluckigh acht,
 My dunckt (na 't hem vertoont) 't is qualijck overdaght,
 Al ben ick *Valsche-Schijn*, dit kan ick niet verschoonen,
 Dat *Thamar* door geweld haer moet gewilligh toonen,
 Een Maget tegens wil te dwingen tot de min,
 Daer steeckt (ô trotze Helt) al vry wat meerder in,
 Het is geen kleyne faeck, in sulck een quaet te treden,
 't Strijt tegen de natuer, en tegen alle reden.
 U faeck die loopt gevaer, boet vry u grage lust,
 En voor de leste reys, u lief, u *Thamar* kust :
 Ick weet, ghy sult niet meer tot sulck een vreugde komen:
 Maer op een ander wijs, noch van de *Nicker* droomen.
 De soete vreught sal u noch wreden tot fenijn,
 Het sal te sijnder tijt aen u gewroken zijn.
 Ick vrees dat u dit soet soo bitter sal opbreken,
 Het is een *Coninghs Kint*, een yder sal het wreken,
 Dus gaet het menighmael : als 't lustjen is geboet,
 Dan komt wel haest het suer in plaetse van het soet,
 Dan moet men al de last noch op het eynde dragen,
 En leyt den mensch op 't hert, ja al sijn leven dagen,
 Dan is 't dat menighmael dit les gesproken wert,
 De vreught is al te kort, voor sulck een langen smert,

*Binnent.**Thamar, uytgestoten.*

O trouweloofse *Vorst* ! zijn dit u minne-treken,
 Is nu de liefd' gedaen? 't hert wil van smaet my breken.
 Hoe komt in u gemoet al sulck een wreet besluyt,
 Nu ick te schande ben, nu stoot ghy my noch uyt. (gen?
 Mijn *Broeder*, vreesst gy niet, noch *God* noch voor sijn pla-
 So laet u steenen hert bewegen door mijn klagen,
 Ick die gebogen legh hier voor u *Majesteit*,
 En bid met droef gelaet, versoeck barmhartigheyt.
 Want so ghy my verstoet, ghy sult meer schant en schade
 Bevinden als ghy meent. Ach ! lieve laet u raden,
 Dit quaet sal erger zijn als ghy oyt hebt gedaen :
 Neemt my in u genaed' en liefde weder aen.

Op

Op dat wy in de gunst des Coninghs mogen blijven :
Ten eynde dat de vreught aen ons oock magh beklijven.

Amnon.

Gaet heen, waer dat ghy wilt, mijn lust die is gekoelt,
Geen liefde groot noch kleyn mijn hert tot u gevoelt,
Ghy zijt nu los en vry, gaet nu ghy trotse *Thamar* :
Soect gy des Coninghs gunst, vertrect hier uyt de kamer.

Thamar.

Ey Broeder, noch een woort. *Am.* Weg, weg met u getier.
't Sa Bode weeft bereyt, en jaeght de Pry van hier.

Dienaer van Amnon.

Gaet weg gy snoode hoer, gaet uyt mijn Heer sijn oogen,
Hy wil geen eenigh woort te spreken meer gedoogen.

Thamar.

Wee *Amnon* ! dat ghy leeft, noyt fulck een boose daet,
Noyt fulck een fieltery, noyt fulck een felle haet,
Is van den aenbegin geschiet gelijk als desen ;
Godt sal u straffe zijn, de wraeck hebt ghy te vresen.
Is dit de trouwe min, is dit u foet gevley,
Die ick met Ziels-verdriet soo bitter nu beschrey ?
Ick weet my door de schand' van smerte niet te bergen,
Ach Vader ! wat moght ghy my oyt voor desen vergen,
Dat ick hem dienen moest, nu is sijn wensch voldaan,
Nu moet ick noch met smaet van dese Linckert gaen,
Nu ick geschonden ben, nu werd' ick uytgestooten,
Eylaes ! nu werdt de deur my voor het hoofd gesloten.
O vals fenijnigh hert ! vol vriendelijck gelaet,
Is dit oprechte liefd' ? ô schrickelijck verraet !
Geschent, eylaes ! geschent, te schande al mijn leven.
Fy *Amnon*, dat ghy hebt al fulck een feyt bedreven,
Fy snoode Boef, vol list, verrader van een Maeght,
Die, schoon sy is geschent haer kuysheyt by haer draeght :
Die

Die door u soete lust, noch smeken is bewogen:
Maer door gedwongen kracht, is schandelijck bedrogen.
Nu is mijn Ziel bedroeft, nu is mijn vreught gedaen,
Nu sal ick tot een spot voor al de werelt staen.
Ick weet my genen raet, wee my! ick ben bedorven,
Och! was ick van dien boef sijn handen doch gestorven,
Had hy in dese haet terstont my oock gedoot;
Soo was ick in de rust, en vry van dese noot:
Maer nu (ach! leyder nu) ick scheur met eygen hande
Mijn suyver Maeghde-kleet, tot teken van mijn schande,
De Bloem is afgepluckt, de glants die is verdooft,
Ick stroy bedroefde afch op mijn onweerdigh hooft.
Gunt my (ach! Hemels Godt) de doot in dit benouwen,
Op dat mijn oogen hier mijn smaetheyt niet aenschouwē.

*Derde handelingē.**Absalom wyt.*

Wat vreemde saeck is dit, wie heeft u doch misdaen?
Mijn lieve Sufter spreekt, hoe zijt ghy dus belaeen?
Wat is aen u geschiet, hoe zijt ghy dus uytfinnigh,
Seght my het ongeluck? wie is soo stout, soo vinnigh,
Die u (een Coninghs kint) durf eenigh leet aendoen?
Het valt my op mijn hert, ick heb een quaet vermoen:
Ick denck de oorfaeck wel van dit seer droevigh treuren,
't Is meerder als gemeen het Maeghde-kleet te scheuren.
Mijn Sufter spreekt oprecht; na ick bemercken kan,
Dien ick het toe betrouw, u Broeder is de Man,
Die u geschonden heeft, 't is *Amnon* dien ick mene:
Seght my. *Tham.* Och *Absalom!* hy is 't, en anders gene,
Die my heeft tegen wil door sijn geweld verkracht:
Maer nu het is geschiet, my smadelijck veracht:
Nu schopt hy met de voet mijn teere Maeghde-leden;
Waer door dat ick mijn tijt in droefheynt moet besteden:
Nu segh ick dan voor 't laetst, adieu mijn vreught,
Adieu mijn levens lust, adieu mijn jonge jeught.

Adieu al mijn vermack, dat my oyt moght verblijden.
 Mijn eerbaerheyt is wegh, nu moet ick al'tooslijden,
 Adieu ghy Maeghden-rey, ghy Juffers van het Hoff,
 Beklaeght mijn ongeval, hier is genoeghaem stof.
 Adieu mijn schoon gieraet, Carbonckels ende steenen,
 Die ick gedragen heb, helpt nu mijn leet beweenen.
 Adieu mijn schoonheyts fleur ick blijf in eenfaemheyt,
 En wacht tot dat de doot het eynde my bereydt.
 Adieu ó felle Prins, die u niet laet bekooren,
 Die niet een eenigh woort van my begeert te hooren.
 Adieu, ghy die mijn eer hebt trouweloos ontschaect,
 En door beloftenis u eygen mont verfaect.
 Adieu, voor 't laetst adieu, die my certijts beminde,
 Met valsheyt, ick vertreck, ghy sult u straf wel vinde.

Absalom.

Hout op van u geklagh, mijn Suster weeft te vreen,
 Swijgt stil, 't en heeft geen noot, ey staect dit naer geweent,
 En neemt u dese saeck soo swaerlijck niet ter herten,
 Want hy u Broeder is, het sal hem noch wel smerten:
 Wanneer des Werelts loop het radt eens omme dreyt;
 Dan sal de wraeck hem slaen voor dit sijn snoode feyt.
 Hy sal tot zijnder tijt een ander lesje droomen,
 Sijn schand' sal aen den dagh u tot een eere komen.
 Soo ick de tijt beleef, en soo ick heb de macht,
 Het sal gewroken zyn, door een bedeckte kracht.

Binnen.

David.

Wat brengt (elaes!) de tijt, de tijt al droefheyt mede,
 Wie leeft hier op de aerd' geduerigh in de vrede? (staet,
 Waer vint men sulck een mensch, hoe rijck, hoe hoog van
 Hoe Edel dat hy is, die sonder droefheyt gaet?
 Sijn vreughde, dien hy heeft, werdt dickmael in gebonden,
 En door een haestigh leet op eenen uur geschonden.
 Daer baet geen Coninghs Kroon, daer baet geen groot
 ontzagh,
 Den tijt brengt alle dingh volkomen aen den dagh.

Ick

Ick die foo menighmael mijn Vyandt heb verflagen,
En ben voor veel een schrick, moet even-wel nu klagen.
Ick die een Coningh ben; doch in mijn Coninghs-huys
Daer is een naer geklanck, daer is een dubbelt kruys,
Daer is een droeve maer my heden voor gekomen,
Mijn eygen Soon die heeft mijn Dochters eer benomen.
Een Goddeloose daet, een schand' in Israël,
Een smaet voor al de lien, een al te fotten spel.
Een sonde voor den Heer, een laster in den Lande,
Een al te grooten quaet, een gruwelijke schande,
Die isser nu begaen, daer staet men nu en kijckt,
Van schand' en groote schaemt men aen d'een zijde wijct.
Komt nu eens voor den dag, ghy kloeck en stoute Ridder,
Aenschouwt u Vaders leet, komt fiet hoe dat ick fiddet,
Hoe dat ick stae en beef, in dit mijn groot verdriet,
Dat door u stout bedrijf my heden is geschiet.
Ick sie vast gins en weer, wat baet mijn treurigh suchten?
Mijn Soon, die schuldigh is, die stelt hem om te vluchten.
Wat sal ick hier toe doen, wat dienter nu beleyt?
Dit sal het beste zijn, gedult en lijtsaemheyt.

*Binnen.**Absalom met een Lijf-Knecht uyt.*

Ick heb in dese tijt een Gastmael voor genomen,
Waer op, nae dat ick hoop, het gantsche Hof sal komen.
Een wonder groot beslag, om reden neem ter hant.
En waerom dit gedaen? 't is om een geestigh quant,
Die door gemaecte pijn kon aerdigh blijcken veynsen,
Kon spreken met de mont, maer anders met gepeynsen
Kon, onder valsche schijn, het Coninghlijcke Hert,
Bewegen, of hy was beladen met veel smert.
Kon door sijn geyle lust, met smeecken ende vleyen,
Mijn Suster (door 't gebodt des Conings) doen verleyen,
Kon met een droef gelaet noch klagen van sijn min:
Maer had uyt valschen gront het schenden in den sin.

Kon op het alderwreeft sijn schande niet bedecken,
 Maer stietsse van hem uyt, dit doet my nu opwecken,
 Also den tijt hier toe gelegentheyt aen-biet,
 So gae ick daer me voort. Want my oock seer verdriet,
 Dat sulck een schoone Maeght soo deerlijck is bedorven,
 En dat den schender boos noch niet en is gestorven,
 Om dan het recht bescheyt te geven van dit werck,
 So let wel op de saeck, dit is het oogemerck:
 Het is (gelijck ghy weet) een ruyme tijt geleden,
 Dat *Annon* is gevleyt, dat *Annon* is gebeden
 Van *Thamar*, die bedroeft daer voor sijn bedde stont,
 En smeecte: maer geen troost by haren Broeder vont;
 Die tegens Wet en eer hertneckigh heeft gestreden,
 En wierde niet beweeght, door noch soo soete reden:
 Maer heeft stoutmoedelijck met opgefette macht
 Haer tegens wil en danck, soo schandelijck verkracht:
 Die sal ick onversiens nu met de doot besetten,
 Want hyse schuldigh is na Godts beschreven wetten:
 Dewijl mijn Vader dit te straffen hem ontsiet,
 So sal het dan door my rechtveerdigh zijn geschiet.
 Dit is dan mijn begeert, ghy *Schilt-Knaep* sult niet vresen:
 Maer sult op mijn gebodt, getrouw en vaerdigh wesen.
 Wanneer als *Annon* nu in goeder heugh sal zijn,
 En dencken op geen quaet, maer vrolijck van den *Wijn*,
 Als ick dan tot u segh: slaet *Annon* dat hy sterve;
 So ghy dan vaerdigh zijt, ghy sult mijn gunst verwerve,
 Ghy sult dan sonder vrees terstont hem neder-slaen,
 En fris zijn van gemoet, getroost daer henen gaen,
 Want ick door mijn gebodt aen u dit heb geheeten:
 Maer hout dit by u stil, geen mensch en moet het weten.

Lijf-Knecht.

Aensienelijcke Prins, in schoonheyt boven maet,
 Mijn lijf, mijn gantsche kracht, voor u ten dienste staet,

Al wat u Mogentheyd hier na my fal gebieden,
Dat fal terstont van my getrouwelijck geschieden.

't Samen binnen.

David met Absalom uyt.

De oorfaeck mijns verfoeck Heer Vader doch verstaet,
U Knecht in dese tijt sijn Schapen scheeren laet,
En wenscht het Hof-gefin des Coninghs te tracteren,
Den Coningh die gelieft hem tot u Knecht te keeren,
Met groot en kleyn, op dat een yder zy verheught,
En dat den Coningh sie sijn Kind'ren tot een vreught.

David.

Mijn Sone weest geruft, 't fal u te veel beswaren,
Het Hof-gefin is groot, laet sulck een Maeltijt varen,
Wy sullen naderhant aen u betoonen d'eer,
Om tot u in te gaen, indien 't den grooten Heer
Belieft, en ons toelaet; ghy dan in dese dagen,
Laet u met dees en geen van 't Hof-gefin behagen,
Ick heb een ander saeck ten Hove by de hant,
Die niet en dient versuymt, vermits het gantsche Lant
Daer aen op 't alderhooghst tot welvaert is gelegen,
Treckt ghy met u gefin, ick wensch u Godes zegen.

Absalom.

Dit Had ick niet gedacht, dit had ick niet vertrouwt,
O Vader! dat ghy my soo kort af-seggen sout.
Ick hope immers niet, dat ghy my wilt versmaeden;

David.

Neen Soon, soo 't u belieft, soo laet u van my raden,
Het magh voor dese tijt met my nu niet geschien,
Indien het wesen mocht, ghy sout my willigh sien.

Absalom.

Dewijl u Majesteit hier toe niet is genegen:
Maer heeft wat anders voor, soo laet u dan bewegen:

Dat ick aenschouwen magh, de naeste van mijn bloet,
 En vrolijk met haer zijn. Ach! Vader dit voldoet,
 Insonderheyt, soo laet mijn Broeder *Amnon* komen,
 Want uyt een gunstigh hert heb ick dit voorgenomen.

David.

Op u gewenscht verloeck ick dus verr' consenteer,
 De helfte van 't gesin : verkieft naer u begeer,
 Wilt *Amnon* ende my voor dese reys verchoonen.

Absalom.

Ach! Vader wilt ghy dan geen vrientschap my betonen?
 Heb ick aen u mildaen, dat ghy my wederstaet,
 En toont, als of ghy my meer als een ander haet?
 En ben ick niet u Soon, de vreughde van u kroone?
 Ben ick niet *Absalom*, tot lof genaemt de schoone?
 Waer mee heb ick verdient, dat ghy mijns herten wensch
 My heden nu ontreckt? Wat ongeluckigh mensch
 Ben ick in dese uur, ick twijffel of mijn Vader
 My voor sijn Soone hout, 'k bedenck de sake nader.

David.

Waerom spreeckt ghy so dwaes, en neemt een argument,
 Als of den Coningh u niet voor sijn Soone kent;
 Neen kint, dit is vergeefs, 't zijn kragteloose reden,
 Vermits mijn raet u dient tot u profijt en vrede.

Absalom.

Wat soud' ick voor profijt uyt dees gehoorfaemheyt
 Doch trecken, ick die nu het alles heb bereyt,
 En staet alleen en rust op 't komen van de Gasten,
 Is dit niet al te sleght, so schandigh miste tasten?
 Die al de kosten heb volkomentlijk gemaect,
 Ghy neemt het wel of niet, mijn eer die is geraeckt,

Sal ick dus vruchteloos van dese plaets vertrecken,
Ick sweere, 't sal hier na geen vrede doen verwecken.
Sal my die spot en schand voor dese tijt geschien,
Dat selfs niet eenen vrient wert aen mijn dis gesien:
Ick barste schier van spijt, op my stelt geen betrouwen,
Het mocht door sotte daet wel namaels noch berouwen.

David.

O *Absalom!* ghy dringht my heden, dat ick moet
Toelaten, 't geen ghy wilt, u wille dan voldoet,
Treckt dan in vreden op, met al des Coninghs Kind'ren,
Vermijdt het geen, dat u de vreughde kan verhind'ren.

Absalom.

Ick danck u hertelijck, Heer Vader dat ghy dit
My consenteert: want 't is mijn doel, mijn eenigh wit.

't Samen binnen.

Naer weynigh tijts sittende aen de Maeltijt.

Absalom staet op.

Een meer als groot geluck komt hyden my te vooren,
Ick sie 't gaet na mijn wensch, de tijt is nu geboren.
Treet toe ghy Lijftrouwant, mijn saken die staen vast,
Dien trouweloosfen Prins kloeckmoedigh nu aen taft.
Wel op, zijt onversaecht, slaet toe, soeckt hem te raecken,
Vergelt hem op sijn kop de wel-verdiende wrake.

De Schilt-Knaep.

U Vorstelijck gebodt voldoen ick nu terstont,
En maeck met dese slaggh hem doodelijck gewont.
Daer leyt hy onder voet, sijn kracht sal haest verteeren,
Met noch een snick of twee, daer me sal hy passeeren.

Absalom.

Nu is het tijt voor ons, elck packt hem op de vlucht,
 Voor my ick vlucht terstont; want haest sal dit gerucht
 Den Coningh (also klaer als een Basuyne) hooren.
 Adieu ghy Hof-gefin, mijn tijt die is geboren,
 Ick segh voor 't laetst adieu, getuyght van dese daet,
 Mijn hant heeft hem gedoot, tot straffe van sijn quaet,
 Smijt weg den dooden romp, en sleept hem uyt de kamer,
 Hy heeft het wel verdient aen onse Suster Thamer.

*Vluchten binnen.**De Deught met Valsche-schijn uyt.*

Het eene quaet dat haert het ander onverdacht,
 Nu Thamar is geschent, nu Thamar is verkracht,
 Nu moet dien jongen Helt noch onverdachtigh sterven,
 In 't midden van sijn vreught begint men hem te kerven.
 O droevigh ongeval! den Hemel staet betreurt,
 Geen sotter daet is oyt in Israël gebeurt,

Een

Een Conings kint verkragt, een Conings soon verflagen.
 Men hoort door al het Hof den Coningh selven klagen,
 Een yder staet versuft, een yder is verbaest.
 Het gantsche Coninghrijck dat tiert, dat roept en raest;
 't Is voor de gantsche wer't een fake meer als wonder,
 't Is yder in sijn oor een slagh gelijk een donder.
 Een quaet in Israël, waer van men noyt en leeft:
 Siet Thamar sit en treurt, en *Annon* geeft de geest.
 O *Absalom* de schoonst, de schoonste in het leven,
 Wat quaet hebt ghy begaen, wat feyt hebt ghy bedreven?
 Wat schrickelijck verraet, wat voor een moordery,
 Brenght ghy nu aen den dagh? ô snoode boevery.
 U aldernaeste bloet te brengen om het leven,
 U Broeder, eer hy 't wist, verradelijck te geven
 Een moort-steeck in het hert. O grouwelijck bestaen!
 De wraeck die sal gewis u tot een straf na gaen.

Valsche-Schijn.

Dewijl ghy *Absalom* beschuldigt sonder reden:
 Soo doet my u propooft wat nader tot u treden,
 Al't gene wat hier is van *Absalom* geschiet,
 Dat is rechtveerdighlijck, en sonder reden niet,
 De straf is na waerdy, het loon is na de wercken.
 Een onpartijdigh mensch kan dit genoeghsaem mercken,
 Had *Annon* op de raet van Thamar wel gelet,
 Hy had sijn soete lust genoten sonder smet,
 Hy had des Coninghs gunst, en oock sijn eer behouwen,
 Hy had op sijn begeert met Thamar mogen trouwen:
 Want eer dat *Annon* soud' al sulck een quaet begaen.
 Den Coningh liever had het trouwen toe gestaen.
 Dat menigh Vader wist 't secreet van sijne kind'ren,
 Hoe dat de saecke stond', hy soude soo niet hind'ren,
 Te trouwen dees of geen, schoon tegens sijn gemoet,
 Als hy des niet te min sijn Vaders plicht voldoet,
 En haer ten besten raed: gelijk men fiet gebeuren,
 Dat om een quader feyt, de Ouders dickmael treuren.

't Is beter dat u Kint naer sijn begeerte trouwt,
 Dan of het anders doet, dat u en hem berouwt.
 Men heeft wel eer bespeurt, dat d'ongefienste trouwe,
 Die by de Ouders selfs onwaerdigh wierd' gehouwe,
 Slechts om een weynigh goets, een beusel dit of dat :
 Maer wierden haest daer na gepresen door de Stadt,
 Ja wierden in der daet de alderlieffste vrienden,
 By Ouders, vrient en maegh, die sy gewilligh dienden :
 Gelijck in tegendeel d'ervarentheyt ons leert,
 Hoe haest by dees en geen het goetje werdt verteert,
 De Vrouwe tot verdriet, de Ouders moeten klagen,
 Vermits sy met haer kint meest op het goetje sagen.
 Daer leyt het overhoop, de rijckdom declineert,
 Daer is geen reghte liefd', het blat is omgekeert.
 De Man die is te los, hy wil niet onderwinden,
 Het is een groot abuys, aen 't goet hem te verbinden,
 Ick keer my wederom, en toon, hoe opstinaet,
 Dat *Annon* is geweest, want noyt geen wijse raet
 Beweeghde sijn gemoet : maer wilde liever sterven,
 Eer hy sijn geyle lust een oogenblick soud derven,
 Sijn herte was verfteent gelijk een Diamant,
 Sijn bloet was als een vyer, een Moeder van de brant.
 Hoe foet dat *Thamar* sprack, hoe bitter dat sy schreyde,
 Hoe vyerigh dat sy badt, hoe lieflijck dat sy vleyde,
 't Was al om niet gesmeect, voor haer was geen genaet,
 De sonde moest volbraght, tot in den hooghsten graet,
 Het moest van hem geschien, door sno verkeerde wegen,
 Sijn lust heeft hy geboet, sijn loon heeft hy verkregen.

De Deught.

Ick stae met groote lust en let op u propoost,
 Maer als ick oordeel strijck, dan sie ick na het Oost,
 En waerom dit gedaen ? 't is of ick daer kan vinden
 De Oost en Westen Wint, ick woud die 't samen binden :
 Is dit niet al te dwaes, 't en heett geen fundament ;
 Dit raeckt u *Valsche-Schijn*, u selven hier uyt kent,

Ghy

Ghy spreekt hier tegens my van *Amnon* soo veel reden,
 Als of ghy leeren wilt de Christelijcke zeden,
 Contrary u natuer, waer heeft de duyfsteris
 Gemeenschap met het light, ghy tast voorseker mis.
 Wie kan een socté vrucht oyt van een dorre plucken ;
 Wat doet een distel meer als 't goede kruyt verdrucken,
 Wat kan hier doch voor goets uyt uwen monde gaen,
 Want ghý geduerigh zijt met *Valsche-schijn* belaeen.
 Weg, weg, vertrect van hier, u naem die brengt het mede,
 Ghy zijt een valsche-gast, segt my, waer brengt ghy vrede;
 Het quaet dat *Absalom* gedaen heeft, onder schijn
 Van vrientschap, dat is recht een Duyvelsche fenijn,
 Hy heeft het uyt u borst gelijk een spin gesogen,
 En door wraeck-gierigheyt, op *Amnon* uytgespogen.

Valsche-Schijn.

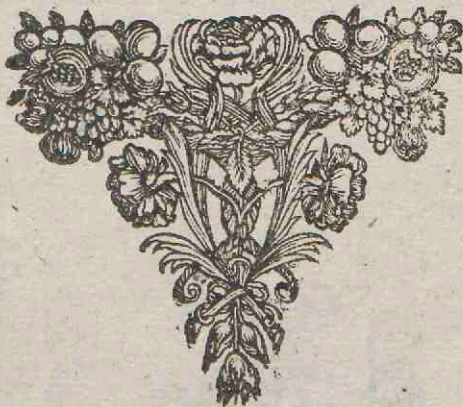
Of *Absalom* van u beschuldight werdt of niet,
 Daer is op dese stond recht vaerdigh straf geschiet,
 Kon *Absalom* sijn quaet met *Valsche-Schijn* bekleden :
 Sijn Broeder *Amnon* heeft den wegh hem voor getreden.
 Slaet eens u oogen om in 't Werelts regiment,
 Is niet de *Valsche-Schijn* by yder een bekend?
 Ick ben van out geslaght, al van 't begin der dagen,
 Mijn Ridderlijcke stam kan yder een behagen.
 In 't Paradijs ben ick by Adam al geweest,
 En ben voort naderhant gdiert, geviert, gevreeft.
 Den grooten Patriarch, den Vader van 't Geloove,
 Heeft in Egypten-lant mijn krachten niet verschoven :
 Maer tot sijn eygen nut gebruyckt, en dat door noot,
 Uyt vreesse van het quaet, uyt vreesse van de doot,
 Uyt vrees van lijfen goet door *Sara* te verliefen ;
 Soo heeft hy dese wegh veel liever willen kiesfen,
 De *Valsche-Schijn* die quam hem wonder wel te pas,
 Want *Sara* niet sijn Vrouw maer doen sijn Suster was.
 Soo zijnder meer geweest, ja deftige patronen,
 En hebben schijn gebruyckt om and'ren te verschonen.

Also heeft *Jonathan* geveynst, en met een schijn,
 Als of hy in het Velt na eenigh Wilt of Swijn
 Sijn pijlen snellijck schoot : maer door dit lieve teken,
 Heeft *David Sauels* hant bedecktelijck ontweken.
 Als hy nu door de vlucht van *Sauel* was bevreyt,
 Den Coningh op een nieuw meer swarigheden lijt,
 Als hy voor *Achis* quam, soo spraken sijne knechten,
 Dit's *David*, die men gingh ter ceren kransjes vlechten,
 Die sulck een hoogen lof door al de steden droegh,
 Dat *Sauel* in den strijt wel duyfsent neder sloegh :
 Maer *David* met sijn hant thien duyfsent had verwonnen.
 Doen sloeg des Conings hert, doen heeft sijn vrees begon
 Had hy de *Valsche-Schijn* van sotheyt niet getoont, (nen,
 Verseker *David* was van *Achis* niet verschoont.
 Hy had in dese tijt veel smaetheyt moeten lijdē:
 Maer door de *Valsche-Schijn* soo quam hy tot verblijden.
 Also komt hyden noch de *Valsche-Schijn* tot nut,
 En is noch in de noot aen vele tot een itut,
 Daerom soo 't belieft, en wilt my niet verachten,
 Ick heb in dese tijt meer als gemeene krachten.

De Deught.

O valsche snater-tongh, ghy trotst my al te veel,
 't Is maer bedriegery, u saeck is niet soo eel,
 Gelijck ghy hier bewijft ; ghy weet de soetste dingen,
 Bequaem tot u profijt, seer aerdigh voor te bringen,
 Maer 't is vermomde schijn, ghy leyt door sulck gelaet,
 Den mensch, den sleghten mens, al sachjes tot het quaet,
 Want *Valsche-Schijn* wert meest tot flim beleyt getogen :
 De *Valsche-Schijn* die heeft so meenigh mensch bedrogen.
 De *Valsche-Schijn* die is van seer fenijnigh zaet,
 Want hy sijn eygen vrient al eer hy 't weet verraet.
 De *Valsche-Schijn* die heeft met moort de *Sichemijten*
 (In plaetse van verbont) vernielt met strenghe verwijten.
 Door valsche bedrogh in schijn is *Uriam* gedoot :
 En *Joab Amasa* braght in gelijcke noot.

Door valsch gemaecte sieckt is Thamars eer benomen.
Door valsch en loose schijn is *Annon* omgekomen.
Dus huyden brengt ghy noch veel menschen om den hals:
Somma, in kort geseyt, aen alle kanten vals.
Ghy rockent Princen op, de Coningen der aerden
Die hitst ghy tegen een, met scherp en blancke swaerden,
't Is over al vol moort, 't is over al vol brandt,
Selfs heden dese dagh in onse Vaderlant.
En of de goede Godt ons vrede woud vergunnen,
Men treckt het in bedenck, of ghy sult rusten kunnen,
U faem is schijn bedrieght, ick spreack nu overluyt,
Begeert ghy meer bewijs, verwacht het eynde, uyt.

Sluyt-Reden.

DAer liefde brandt/
Daer liefd' niet siet/
Daer Venus hint
Daer geplhepts aert
Daer is de nijt/
Dooz het verhoijt/
Somnia het staet/
Naer Ouders raet/

Is kleyn verstant/
Komt veel berdziet.
De liefde bint/
Twee liefkens paert/
En groote spijt/
Haer loon altijt.
Als liefd' niet gaet/
't Is beeltijts quaet.

Neemt gunst voor kunst.

J. C. May-Vogel.

FINIS.

